

MICHAEL
ZUCK

TRANDA FIRUL

colleen

COLECC

MICHAEL ZWICK

TRANDAFIRUL GALBEN

(DIE GELBE ROSE)

Traducere de Ștefan Gherase

Editura CARTEA ZILEI, Smârdan, 18

I. — Petala galbenă

Strada Bivienne, din Paris părea moartă. Numai la ușa de intrare a cabaretului „Sans Souci” stăteau câteva mașini. Șoferii lor dormeau. Frank Rull își ridică gulerul pardesiului, aprinse o țigară și se urcă într'un taxi.

— Strada Sainte George, hotel de France, strigă șoferului și se lăsă să cadă pe pernele automobilului. Era puțin amețit de numeroasele cocktailuri pe care le băuse. Rarii prieteni, pe care-i întâlnește în zorii apărurii ca niște marionete dansante.

În fața camerei lui își scoase cheia, o vârî în broască și vru să deschidă. Dar în zadar. Apăsă pe clanță. Spre marea lui mirare observă că ușa era neîncuiată. Intră în odaie, în vârful picioarelor, fără

nici un sgomot. Storurile lăsate cufundau odaia într'o întunecime complectă. Rull suci butonul luminii. Camera era goală. Trase greaua portieră într'o parte. Nici acolo nu găsi pe nimeni. Iși aruncă pălăria și pardesiul pe spătarul unui scaun și cercetă atent masa de scris. Abia după ce se convinse că sertarele erau încuiate oftă ușurat.

„Este posibil, se gândi Rull, să nu fi încuiat ușa la plecare. Înălătură însă această ipoteză. Era cu totul imposibil, căci cheia ar fi rămas în broască.

Din ameteala, care o avusese de curând, nu mai rămase nici o urmă. Misterul acesta îl desmeticise. Acum nu se mai gândea decât la faptul că primise o vizită neașteptată. Simțea, ca mulți oameni sensibili, un fluid străin chiar un miros trupeș abia perceptibil. Injură.

— Spune-mi, întrebă el pe „boy”, ai văzut, astăseară pe cineva la ușa mea?

— Pe nimeni, d-le.

— Ai fost toată noaptea de serviciu?

— Da, domnule!

— Bine, poți să te retragi, zise Rull și începu să se desbrace.

Deodată observă pe covor o petală galbenă de trandafir. O ridică și o vâri, cu un zâmbet amar, în buzunarul vestei.

— Trandafirul galben, murmură el. Ultimul mister al Parisului...

Cinci oameni primiseră, în ultimul timp, această înfiorătoare înștiințare și toți fuseseră uciși, mai devreme sau mai târziu... Fuseră găsiți sugrumați. Dar nici un expert nu putu să afle cum provenise moartea și cu ce fuseseră uciși. Căci nu se găsiră nici urme de degete și nici de strangulare printr'o frânghie.

Rull stinse lumina, se aruncă în pat și, în curând, căzu într'un somn adânc.

În dimineata următoare, când se trezi, apucă ziarul „Le Matin”, adus odată cu cafeaua.

Venise pentru prima oară la Paris și evenimentele marelui oraș îl interesau mai mult decât griji'le Europei. Atenția lui se opri asupra unui articol, care nu era sem-

nat. Cineva scria despre „Trandafirul galben”, teroarea Parisului.

Scriitorul spunea:

„Crima nu este totdeauna produsul unui instinct josnic. Uneori are și o cauză personală, un caracter ideal, dacă această aserțiune poate fi înfățișată ca un ce ciudat. Cunoaștem nu puține cazuri din istorie în care crime politice au fost comise de oameni delicati pentru a libera pe concetățenii lor de o putere răutăcioasă. Putem să mai amintim crimele religioase în care asasinii — în fanatismul lor — credeau că vor îndrepta omienirea pentru a o apropia de Dumnezeu. Totuși „Trandafirul galben” nu numai că omoară, dar și jefuește, vor replica oponentii mei. Admit că „Trandafirul galben” este un asasin. Să recunoaștem însă că asasinul impune respect. În teroarea lui este și ceva romantism. Să luăm, de exemplu, faptul că n’a vărsat încă o picătură de sânge... Cine poate ști la ce scop servesc isprăvile lui? Poate este un poet al groazei... Există și din aceștia... Moartea nu farmecă ca și viața? Poate asasinul nu va fi prins niciodată pentru că

este prea inteligent. Poate nu va fi prins pentru că într-o zi când va fi sătul de existența lui își va lua singur viața. El va dispărea, probabil, tot atât de misterios cum a venit, pentru că, departe de toți oamenii, să facă tristul bilanț al vieții lui”.

Rull râse. Autorul acesta, își zise el, știe despre „Trandafirul galben” mai mult decât alții. Stătu multă vreme imobil, Apoi se îmbracă repede și plecă spre redacția lui „Le Matin”.

— V-aș ruga, spuse el când se află în fața prim-redactorului gazetei, să-mi spuneți cine este autorul acestui articol. Spunând acestea arătă cu degetul articolul care se ocupa de „Trandafirul galben”.

— Probabil că nu cunoașteți obiceiurile redacționale, replică conducătorul ziarului. Noi nu avem dreptul să divulgăm identitatea unui autor dacă el n’o dorește. Totuși, în mod excepțional, îți voi mărturisi că nici noi nu știm cine este autorul.

— Este posibil așa ceva?, se îndoi Rull.

— Firește! Articolul, pe care l-am primit ieri, este de actualitate. Fiind scris

curgător merita să fie publicat, indiferent de concepția cu totul specială a autorului. O dovadă a interesului provocat de articolul care ne-a fost trimis sunt numeroasele telefoane care le-am primit de azi dimineată. Vezi, d-le, noi știm ce trebuie să publicăm, continuă prim-redactorul cu un râs plin de subînțelesuri. Dacă l-am găsi undeva pe autor i-am onora cu plăcere osteneala lui.

— Autorul nu va pretinde nicidecum de onorariul său, replică energic Rull. Apoi părăsi odaia.

Imediat după plecarea lui o doamnă elegantă, de o frumusețe răpitoare, păși în biroul prim-redactorului.

— Scuză-mă, d-le că vă deranjez. Totuși, trebuie să știu neapărat ce a vorbit domnul care v'a părăsit acum.

— Dar, doamnă...

— Iertați-mă, îl întrerupse ea, pentru mine întrebarea aceasta este de mare importanță. Am observat că domnul care tocmai a plecat era foarte palid și a alergat repede la biroul de telegrame. N'a întrebat oare cine este autorul articolului

„Trandafirul galben?”

— De unde știți aceasta? spuse redactorul foarte mirat.

— Asta este o altă întrebare. Dar... am sau nu dreptate?

— Da, aveți dreptate. Și mi-a părut foarte curios: că domnul acela a accentuat că autorul articolului nu va întreba nici odată de onorariul lui.

— Mulțumesc. A fost foarte drăguț din partea d-voastră!, zise doamna și dispăru.

II. O descoperire ciudată

După ce expedie o telegramă, Rull se duse la mica cafenea Bonvivant. Acolo era liniște și covoarele groase înăbușeau pașii clienților. Luă loc într'un fotoliu confortabil, lângă un enorm vas chinezesc de porțelan. Stătu multă vreme tăcut, cufundat în gânduri. Deodată avu impresia că simte o privire atintită asupra lui. Iși întoarse capul și observă, peste drum de el, o doamnă. Una din acele minunate făpturi care se văd rar și pe care, mai

rar, ai plăcerea să le cunoști. Când li se întâlnește privirile ea nu-și abătu capul. Rull era gata să creadă că avea de-a face cu o veselă fată de noapte care căuta de dis-de-dimineață o legătură. Dar nu! El cunoștea prea bine femeile pentru a admite această presupunere. Probabil că se înșelase și îl socotea o cunoștință. Se confundă, din nou, în gândurile lui. Dar privirea fetei era din ce în ce mai pătrunzătoare și mai fascinatoare încât ar fi reușit să sucească capul și unui ascet. Rull îi surâse. Ea însă nu-i răspunse și rămase serioasă. Se gândi o clipă apoi se sculă și se duse la masa ei.

— Imi permiteți stimată doamnă, spuse el nesigur.

— Nu domnule, nu permit, îi răspunse ea rece.

Rull era complet desorientat. Nu se așteptase la acest răspuns.

— Scuzați-mă doamnă, zise el. Mă fixați de multă vreme... trebuia să presupun...

— Vă înșelați, domnule. Am privit vasul chinezesc de acolo. D-ta îmi ești cu totul indiferent, fu răspunsul ei și scoase

o țigară dintr'o tabacheră mică de aur.,

Rull îi oferi, respectuos, un băț de chibrit aprins.

— Poate îmi permiteți acum, doamnă, să mă așed lângă dvs.?

— Propriu zis pentru ce?

— Pentru a servi o femeie atât de frumoasă!... zise el zâmbind.

Ea râse pentru prima oară. Rull socoti acest râs ca o permisiune să poată lua loc lângă ea. Se prezentă și se așeză.

— Sunteți străină?, întrebă el.

— Nu găsești, domnule, că această întrebare este foarte plictisitoare? Acum mai lipsește să mai vorbim și de vreme. Atunci mă voi simți ca la coafor.

Rull fu atât de încurcat de acest răspuns încât nu știu cum să replice.

După o lungă gândire spuse:

— Nu știți doamnă, că partea cea mai grea pentru o locomotivă este să urnească trenul din loc? Dacă aceasta a fost făcută atunci roțile încep să meargă aproape singure.

— Și d-ta ții atât de mult ca roțile să meargă?

El o privi în ochi. Privirea îi alunecă peste frumoasa-i figură, apoi peste mâinile ei delicate, care i se odihneau pe genunchi.

Rull replică:

— Da, foarte mult...

Ea râse ușor. Lui Rull i se păru, în clipa aceea, ca și când n'ar mai fi auzit niciodată un asemenea râs. Vocea acestei femei avea un timbru cu totul neobișnuit.

— Aveți ziarul „Le Matin” de astăzi?, îl întrebă ea deodată și-i arătă cu capul spre buzunarul lui, din care se vedea afară jurnalul.

— Da, doamnă... și îi întinse gazeta.

Ea cercetă titlurile până când privirea i se opri asupra articolului care trata despre „Trandafirul galben”. În timp ce citea, Rull îi privi clasicu-i profil și în această clipă de contemplare toate ziarele din lume îi fură indiferente.

— O apariție cu totul curioasă acest „Trandafir galben”. Nu-i așa, domnule? Ea îl privi cercetător și puțin cam neli-niștită.

— Da!.. Vă interesează această aventură?

— Atât cât poate avea o femeie interes și pricepere pentru criminalistică... Dar a-voastră ce părere aveți despre aceasta?

— Oh, doamnă, sunt atât de bucuros că pot fi împreună cu dvs. încât nu vreau să stric aceste frumoase clipe cu o temă de groază. Cine știe dacă ne vom mai vedea vreodată?... zise el, și vocea avea un accent grav.

— Doriți să mă revedeți?

— Oare pot exista două răspunsuri la această întrebare?

— Bine, răspunse ea tranșant. Atunci ne vom vedea astăseară la „Armenonville”.

— Imi pot permite să întreb cu cine am onoarea?

— Gaby van Lind.

— Pot să vă însoțesc, doamnă?

— Acum nu.

— Așa dar, o afacere discretă?, întrebă Rull înciudat.

— Poate! Ea îi întinse mâna și părăsi localul.

„Ciudat”, se gândi Rull. Dece nu mi-a permis s’o însoțesc? Iși luă pălăria, aruncă

o monedă pe masă și fugi în stradă. O observă imediat în massa trecătorilor și o urmă fără ca ea să bănuiască.

Deodată ea se opri în fața unei vânzătoare de flori. Privi în jurul ei, apoi luă un trandafir galben și-și continuă drumul. Rull își reținu respirația. „A cumpărat un trandafir galben tocmai acum după ce citise *Le Matin*! Era foarte uimit de această descoperire. Când își reveni din uimire o pierduse din vedere.

III. — Omul cu pelerină

D-na Durand, care avea de închiriat odași mici și prost mobilate în Montmartre, își adună tot curajul și bătu la ușa chirieșului ei. Ușa aceasta se afla lângă niște scări de lemn. În loc de carte de vizită pe ea era lipită un bilet pe care era scris, cu o mână neîndemănatecă: Cine nu este invitat nu mă găsește acasă.

D-na Durand închiria camere de mulți ani. Prin fața ochilor ei mici, verzi și străpungători trecuseră în revistă persoane de toate vârstele. Dar niciodată nu avu-

sese o frică atât de inexplicabilă ca în fața tipului original, care se mutase de câțva timp.

Neprimind nici un răspuns, mai bătă odată. Distinse după ușa, un găfâit nemulțumit și o înjurătură ușoară.

— Pe cine îl mai aduce dracu, răsună o voce din odaie. Apoi ușa fu deschisă cu putere. Pe prag apără un omuleț cu părul lung și negru ca smoala care-i cădea peste urechi. Pe cap, trasă peste ochi, purta o pălărie mare iar pe umeri se clătina, ca o șea, o pelerină largă. Se vedea că era pregătit să plece. Iși recunoscă proprietăreașă și fața i se contractă într'un rictus de nemulțumire, ca și când ar fi mușcat dintr'o lămâie. Cu o mișcare a capului îi făcu semn să intre.

— Cu ce pot să te servesc d-nă Durand?, întrebă el fixând-o cu o privire aspră.

— Astăzi este în opt, și aș vrea să-mi capăt chiria.

— D-nă Durand, dacă ai fi mai deșteaptă nu mai inoportuna cu chestiuni financiare și ai aștepta răbdătoare până

când va veni ziua în care numele meu va fi pe buzele întregului Paris. Oooh!, exclamă el cu o patetică mișcare din mână, această zi va fi cea a victoriei mele. Și în buzunarele mele vor fi atâția bani încât îți voi plăti pe un an înainte. Ai înțeles? Spunând acestea, aruncă o privire nimicitoare spre sărăcăciosul pat, oglinda spartă și fotoliul cu arcurile scoase.

— Dar domnule! Orice om crede într-o zi fericită, care trebuie să vină. Pe această speranță nu pot să-mi țin casa.

El își apropia gura de urechea ei și murmură:

— Mă compari cu alții, doamnă? Oh, cât e de degradant!... Ceilalți sunt nimic... praf pe asfaltul Parisului. Eu sunt un geniu. Mă înțelegi bine?

— Ești un geniu? Toată lumea se crede că este un geniu!...

— — Așa... fiecare? Dar în mâinile mele se găsesc firele multor viitoruri. Și într-o bună zi, voi scoate din acest fuior firul necesar. Aceasta se va întâmpla mai înainte decât crezi, d-nă Durand!

Ea stătea în fața lui fără să înțeleagă

toate câte spunea. Din întregul murmur al misteriosului omuleț ea se alese cu o teamă de neînțeles. Nu știa ce să-i răspundă căci vorbele lui aveau o putere sugestivă căreia nu-i putea rezista. Uită de bani și părăsi în grabă odaia. Atunci chirișul ei își scoase din buzunar ziarul „Le Matin” și se adânci în citirea articolului despre „Trandafirul galben”.

* * *

— D. Livarie?, întreabă intrând un bărbat înalt, cu fața arsă de soare.

— Da, d-le.

— Mă bucură foarte mult faptul că vă cunosc.

— Cu tot respectul meu pentru discreția firmei d-tale nu mă pot opri de a declara că pentru afaceri serioase — ca acele despre care este vorba — un birou nu este locul cel mai recomandabil. Cum să te explici dacă băeții de serviciu sunt veșnic atât de bine informați încât știu cu cine și unde și-a petrecut seara din ajun șeful lor.

Cei doi bărbați râseră din inimă și

părăsiri casa. Separeul mic, tapisat cu mătase verde, și cu lumini discret mascate, era foarte propice pentru convorbirea lor. Chelnerul aduse vin, brânză și fructe și închise, fără sgomot, ușa după el.

— Vezi, d-le Livarie, voi merge direct la țintă, începu bărbatul celălalt și privirea lui grea se opri asupra interlocutorului. Fabrica d-tale de parfum are un mare viitor. Totuși nu vei ajunge la succesele lui Coty deoarece întreprinderea d-tale are o mare lipsă. În secolul nostru trebuie să ne americanizăm, mai ales în chestiuni de afaecri. Avem nevoie de un tam-tam mai mare. O firmă trebuie să facă să se vorbească despre ea. Are nevoie de reclamă. D-ta ai la banca Franței numerar în valoare de 3—4 milioane franci. Este un capital frumos. Totuși la „Banca Franței” acest capital n’are nici o sferă de acțiune. În cercurile bursei nu se știe nimic despre situația d-tale. Trebuie să alcătuești o societate pe acțiuni. Trebuie să se scrie și să se vorbească de d-ta.

— Cum crezi că trebuie să acționez? întreabă Livarie.

— Să scoți banii dela „Banca Franței”, și să-i transferi la banca „Alianța” din Marsilia. Acolo primești, neoficial, un procent cu doi la sută mai mare. În afară de aceasta nu mă îndoiesc nici o clipă că aceeaș bancă va cumpăra acțiunile d-tale. Dar lucrul cel mai important este că ridicarea depozitului dela „Banca Franței” va atrage atenția direcției acestei bănci asupra d-tale. Se vor căuta explicații asupra acestei misterioase acțiuni. Se va spune că plănuiești să faci ceva cu acești bani. Apoi vor urma câteva indicii prin ziare că firma Livarie vrea să se mărească și străinătatea va arăta cel mai mare interes pentru această inițiativă. Vei vedea cât de repede vei deveni popular și la ce preț vor ajunge fabricatele Livarie, numai în câteva săptămâni.

Livarie privi cu interes pe cunoscutul său.

— Bine, văd că am rămas ceva cam în urmă față de lumea modernă. Totuși, permite-mi întrebarea: Ce interes ai în această combinație?

— De îndată ce „Banca Alianța” îmi

comunică că este dispusă să se angajeze la înființarea societății anonime Livarie, sunt cumpărător al acțiunilor firmei. Caut pentru marele meu capital disponibil un plasament bun și doresc să particip la o serioasă întreprindere. Dacă „Banca Alianța” te desamăgește sau dacă nu-ți va surîde să alcătuiești o societate pe acțiuni atunci nu te împiedică nimic să transferi, din nou, banii la „Banca Franței”.

— Propunerea îmi surâde...

— Inșă, uite ce este. Trebuie să te rog ceva. Numele meu nu va fi pronunțat deloc. E mai bine să nu fiu cunoscut încă în cercurile industriale.

— Se poate foarte lesne, promise Livarie.

După ce goliră câteva sticle de șampanie, cei doi bărbați se despărțiră.

IV. — Rull este îndrăgostit

În pavilionul pe apă al lui „Armenonville” aproape toate mesele erau ocupate. Frank Rull, cu impozanta lui statură, cu fața bronzată și energică, cu ochii verzi

și pătrunzători și părul negru, era un tip marcant care atrase privirile tuturor în seara aceea.

— Masa este rezervată, zise respectuos chelnerul și-l duse prin culoarul acoperit de covoare spre locul reținut. Rull se așază și dintr'o privire cercetă florile de pe masă. Le comandase dimineața, telefonic. Garoafele roșii, așezate într'o vază albastră, îi apăreau acum fără gust. Nu-și putea imagina cum le-a comandat singur. Făcu un semn chelnerului să vină la el.

— Ia florile astea de aici și adu trandafiri, porunci el.

— Albi, domnule, sau...

— Galbeni, îl întrerupse Rull scurt și se cufundă în studierea listei vinurilor.

Nici nu observă că se întinse o mână de femeie, într'o mânășă „glacé”.

— Oh, Gaby, spuse el înveselit.

— De când sunt, pentru d-ta, numai Gaby, domnule Rull? replică cu răceală noua venită.

— Când o femeie este atât de frumoasă, atunci nu poate fi numită decât pe pronume, tot așa cum se face cu flo-

rile sau... cu sfintele, murmură el ușor.

Ea luă loc pe scaunul din fața lui și-și scoase mănușile, cu o grație proprie femeilor din orașele mari. Apoi, cu o mișcare energică, își scoase pălărioara de mătase albastră. Părul ei avea culoarea mie-rei proaspete, cu o ușoară strălucire roșiatică. Își așează pălăria și mănușile lângă vază și abia atunci observă florile.

— Ești foarte amabil, domnule...

— Frank, o complectă el puțin necăjit.

— Și tocmai trandafiri galbeni, continuă ea cu o ironie ușoară.

— Nu vă plac?

— O, ba da. Trandafirii galbeni îmi amintesc mai întâiu de femei chinuite, care sunt veștejite de o iubire fără ecou și apoi...

— Și apoi? o întrerupse nerăbdător Rull.

— Și apoi îmi amintesc de misteriosul criminal...

Chelnerul aduse vinul. Rull întinse lista invitatei și în timp ce ea era ocupată cu alegerea, el o privi cu atenție.

— Ce minunată este viața, dacă există

femei atât de frumoase ca d-ta, Gaby, zise Rull. Se simțea inclinat spre entuziasm, mai ales în această seară liniștită și caldă de August, lângă o femeie atât de frumoasă.

— Ii luă mâna și șopti:

— Gaby'

Ea îl privi cu reproș, cum se procedează cu copiii iubiți care au mers prea departe în sburdălnicia lor. Ochii ei erau serioși, totuși gura îi râdea. Iși trase mâna înapoi și scoase din vază un trandafir, cu o coadă lungă. El îi urmărea fiecare mișcare. Privirea îi sorbea mâna bronzată de soare, pe degetele căreia lucea ca o picătură de sânge, un rubin mare.

— Dar abia ne cunoaștem, replică ea după o lungă tăcere cu un râs ușor.

— Ești convinsă că nu te cunosc, Gaby?

— Nu știi despre mine mai mult decât ți-am povestit. (Răspunsul ei fusese aproape neprietenos și umerii i se strânseseră neplăcut).

— Te înșeli, Gaby! Știu cu mult mai mult.

— Și anume? Ochii ei de un albastru

închis — în adâncurile cărora se aprinseră focuri mici ca la o pisică sălbatecă — deveniră negri și străpungători.

— Știu că ai umeri cum nu am mai văzut niciodată la o altă femeie. Ai o piele, uneori delicată și fără vlagă ca o zi adormită, uneori strălucitoare ca un răsarit de soare. Știu mai mult Gaby..... La pieptul tău și moartea ar fi ușoară. În brațele tale aș putea considera moartea ca un frumos dar al cerului!..... Mersul tău este elastic ca al femeilor de pe valea Nilului, când se întorc dela râu, purtând pe cap urcioarele cu apă... sau ca la dansatoarele orientale.

— D-le Rull, îl întrerupse ea cu tărie, este deajuns...

Și ochii îi deveniră iar severi iar gura-i râdea. Era, fără îndoială bucuroasă că el nu știa mai mult decât ceeace vorbise.

Rull tăcu și-si sorbi vinul dintr'o înghițitură.

— Știi Gaby continuă el după o pauză lungă în noaptea trecută am găsit în

camera mea o petală de trandafir galben.

Ea râse nervos.

— Și ce să însemne aceasta?

— Că nu mai am mult de trăit!

— Și deaceea mi-ai pus astăzi trandafiri galbeni pe masă? Vocea ei trăda un tremurat ușor: De altfel, ce gândești despre acest criminal?

— Este genial. Și dacă nu va fi făcut inofensiv în timpul cel mai scurt, atunci...

— Atunci? îl întrerupse ea.

— Crematoriul va mai primi câțiva clienți și o oarecare bancă din străinătate nu va avea de ce să se plângă despre situația ei financiară.

— Și crezi că va fi prins?

În loc de răspuns, Rull își fuma mica lui pipă.

— Hei? întrebă ea și-l lovi ușor peste mână cu trandafirul ce-l scosese din vază.

— Nu știu, Gaby, răspunse Frank rece. Uneori și capul cel mai luminat își pierde rațiunea. Nenorocirea acestor aventurieri constă în aceea că niciodată n'au destul. Aurul furat dela victime, îi hipnotizează,

nu-i mai scapă din puterea lui, îi ține într'o veșnică stare de tranșă... În această tranșă plutesc deasupra pământului până când sunt prinși de poliție.

Muzica începu să cânte ultima romanță la modă. Melodia era de o căldură deosebită, încât sângele pulsa mai puternic în vine.

— Să lăsăm această temă și să mergem, mai bine, să dansăm, zise Gaby.

— Perfect, să plecăm în Montmartre! îi replică el înveselit.

El clătină afirmativ din cap.

În taxi, el se aplecă la urechea ei și-i murmură:

— Gaby, de ce ai lăsat trandafirii galbeni pe masă?

V. Bancnota ruptă în două

Dansatoarea Julie, din micul cabaret „Intime”, tocmai își terminase numărul ei și se ducea spre cabină. Acolo găsi pe concucătorul localului, care o aștepta.

— Julie, începu el misterios, am pentru tine o ocazie minunată.

— Spune-o, replică ea veselă și-și trase cu îndemânare, peste cap, rochia de mătase subțire.

— În lojă te așteaptă un bărbat, un veritabil sac de bani, Julie! Te poștește la cină.

— Bine, dar atunci trebuie, printr'un pretext oarecare, să-l trimiți afară din local pe Jean. Gelozia lui îmi stă până în gât. Tipul îmi strică toate afacerile.

— Fii liniștită, pe ăsta îl voi potoli o asigură conducătorul localului cu un râs cinic. Făcu câțiva pași spre ușă dar se întoarse.

— Julie, dacă și în această afacere mă vei înșela și nu-mi vei da nimic, atunci poți să-ți cauți singură, de acum încolo, cavalerii. Și nu uita că „Marion cea neagră” nu este de lepădat.

— Bine, bine! îl liniști ea și plecă spre lojă.

Când trase la oparte portiera cea grea observă în semi-obscuritate, pieptarul alb ca zăpada al unui frac și doi ochi negri îndreptați spre ea... Această privire hipnotizatoare îi dădu fiori. Totuși, câteva

păhărele de vin și glumele clientului îi readăuseră buna dispoziție.

— Dansezi foarte frumos, domnișoară, declară oaspele.

— Vă mulțumesc pentru compliment, răspunse ea cochet.

— Dansezi în fiecare seară aici?

— Da, în fiecare seară!

— Pentru ce onorar, dacă-mi este permis să întreb?

— Vai, d-le! Asupra acestei chestiuni nu-mi place să vorbesc cu clienții localului.

— Cu mine poți să vorbești despre toate. De altfel, domnișoară, nici nu știi pentru care scop te întreb.

— Precis: pentru concurență, replică înveselită Julie, și fără să clipească din gene mărturisii: 100 de franci pe seară!

Clientul râse neîncrezător. Totuși, după o clipă, fața lui căpăta vechea mină de indiferență.

— Hm... o sută de franci. Și dacă în două zile ai putea câștiga 1000 de franci? întrebă el.

— Cu dansul?

— Oh nu, de acesta n'am nevoie. Trebuie să faci numai o călătorie plăcută la Marsilia cu un domn, care se plictisește. Bine înțeleg, clasa întâia și vagon de dormit....

— Cu d-ta?

— Nu, cu un cunoscut de-al meu. Are, acolo, treabă pentru două zile și este necesar să se prezinte cu o femeie.

— Dar de ce? întrebă Julie mirată.

— Oh copilule, nu-i greu de înțeles. În viața unui bărbat sunt momente în care el câștigă prin prezența unei femei. Mai ales când este îmbrăcată simplu sau, ceeace este mai bine, în doliu.

— În doliu?

— Da... sau crezi, domnișoară Ju'ie, continuă oaspele cu un ton ironic, că lumea a-tale galantă este mai solvabilă?

— Nu pot să mărturisesc că sunteți prea amabil, domnule, răspunse Julie ofensată.

— Ciudate sunteți voi femeile, continuă oaspele. El repetă încă odată: Un popor curios! Îți este, mai plăcută o porcărie spusă frumos decât o părere cinstită, fie

ea brutală. Vrei să faci călătoria sau nu? Vrei să câștigi 1000 de franci în două zile... sau ai atâția bani încât poți renunța la acestia? Nu-mi va fi greu să găsesc pe altcineva în Paris care să accepte oferta.

Fără să mai aștepte răspunsul ei scoase o hârtie de 1000 de franci din buzunar. Când ea vru să ia banii, el rupse bancnota în două.

— Ce faceți? strigă fata.

— Nimic, domnișoară Julie. Asta este numai o mică garanție că vei veni punctuală la gară. Jumătate bancnotă primești acum și cealaltă jumătate în tren. După aceste vorbe, vâri liniștit cea de a doua jumătate în buzunarul vestei.

— Ești un diavol! zise ea jumătate serios, jumătate în glumă.

— Poate, copilul meu, sunt mai rău decât crezi, răspunse el cu un oftat și deveni gânditor.

Tăcu multă vreme. Deodată se sculă și întinse mâna Juliei.

— Chestiunea s'a aranjat. Mâine la ora 1 noaptea la intrarea principală a gării.

— Dar nici nu-l cunosc pe domnul cu care trebuie să că'ătorec îi atrase Julie atenția.

— El însă te cunoaște. îi răspunse scurt și fără să-i mai arunce vreo privire, părăsi loja.

Livarie se grăbea să ajungă la „Moulin Rouge”. La intrare îl întâmpină o doamnă elegantă, într'o haină de blană. Il aștepta. Umbrela ei deschisă îi masca obrazul.

— Domnul Livarie? întrebă ea.

— Da, doamnă!

— Vă mulțumesc că ați venit. Să mergem, vă rog! Și ea îl duse într'un mic restaurant, nu prea departe de „Moulin Rouge”.

— D-le Livarie înainte de a veni la scopul principal al convorbirii noastre trebuie să vă pun unele condițiuni.

— Scuzați-mă doamnă, răspunse Livarie. Nu pot să-mi dau seama ce se petrece, în ultima vreme, în jurul meu. Cine ești d-ta și pentru ce ai nevoie de mine?

— Asta este tocmai ceea ce vreau să vă întreb eu, d-le. Ca să răspund la prima întrebare este inutil, căci numele meu nu

joacă nici un rol în această afacere. În ceeace privește întrebarea a doua aş vrea să ştiu dacă aţi fost vizitat, în ultima vreme, de un domn Rull.

— Nu, doamnă!

— Scuzaţi-mă, dar aceasta nu poate fi exact. L'am văzut personal intrând de câteva ori în biroul d-tale. Este un englez bine dezvoltat, cu o pipă scurtă.

— Dar pe acesta îl cheamă Watson? replică Livarie.

— Bine, din partea mea poate fi Watson! îl aprobă ea. Dar ce vroia dela d-ta?

— Scuzaţi-mă! interveni Livarie. Doai nu-mi puteţi preinde să împărtăşesc unei terţe persoane convorbirile mele de afaceri.

— Nici chiar atunci când întrebarea mea ar fi în interesul d-tale?

— Doamnă, sunt destul de mare ca să-mi apăr singur interesele.

— Trebuie să-ţi mărturisesc deschis d-le Livarie, că nu m'am aşteptat la această rezistenţă din partea d-tale, mai ales că-ţi vreau binele.

— Ne cunoaştem atât de puţin, doam-

nă, că n'ai nici un motiv să-mi vrei binele.

— Vă întreb încă odată, continuă ea, despre ce ați vorbit cu d. Watson?

În loc de răspuns, el se ridică. Femeia era complet uluită. Nu se așteptase la acest catastrofal sfârșit al convorbirii. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să plece și ea.

— Vreau să cred că sunteți cavaler și mă veți conduce, zise ea puțin cam nesigură.

Livadie o aprobă nemulțumit. Aceste întâlniri misterioase cu necunoscuți nu se acomodau cu felul lui de a fi.

În automobil tăcură amândoi. Brusc, ea dădu ordin să se oprească mașina, coborî, și Livarie o văzu ducându-se la o florăreasă. Apoi se întoarse.

— Te vei căi, domnule Livarie, că nu ai vrut să fi sincer astăseară cu mine, zise ea fără să se mai suie în mașină.

— Nu-mi vine să cred.

Cu o mișcare rapidă, ea îi întinse un trandafir galben.

— Gândește-te la mine și la „Tranda-

firul galben", zise ea și închise ușa automobilului.

* * *

Comisarul Chevalier ridică, blestemând, receptorul.

— Allo! La mine este acum noapte! Ai înțeles?! Chiar dacă mi-ar cădea în cap turnul Eiffel nu m'aș scula. Orice câine doarme noaptea, numai mie nu-mi este permis. Bună seara!

— Ai terminat acum? întrebă liniștit Poirot, prefectul poliției. Cunoștea maniera de a fi a comisarului care se liniștea tot atât de repede cum se inflăcăra.

— Ah, d-ta ești ,d-le Poirot!

Chevalier arăta ca și cum ar fi făcut un neașteptat duș rece.

— Da, dragul meu. Imi pare într'adevăr rău că trebuie să te trezesc. Totuși vezi că nici eu nu dorm.

— S'a întâmplat ceva special?

— Da. Astănoapte, fabricantul de parfumuri Livarie a fost găsit mort.

— Unde?

— La masa lui de scris, acasă.

— Tot „Trandafirul galben?”

— Din păcate, da. Trandafirul a fost găsit la butoniera hainei lui.

Dintr'o săritură, Chevalier fu în picioare și o jumătate de oră mai târziu micul lui „Citroën” se opri în fața prefecturei. Prefectul îl aștepta îmbrăcat.

— Mergem, zise el și porunci șoferului: Strada Boetie 118!

* * *

— Cum te numești? întrebă Chevalier pe bătrâna menajeră a lui Livarie de îndată ce ușa fu deschisă.

— Jeanette... Jeanette Corbusier. Tremura de frică și abia putea să vorbească.

— Când a venit acasă d. Livarie?

— La ora 11.

— Cine i-a deschis ușa?

— Eu.

— A fost cineva la el astănoapte?

— Nu am văzut pe nimeni.

— A telefonat cineva?

— Nici aceasta nu pot să vă spun! Odaia mea este departe de camera stăpânului....

— Peste zi a fost cineva?

— Numai poștarul.

— Nu este adevărat! o întrerupse Chevalier.

— Dar d-le...

— Uite! Odată cu această vorbă apucă, dintr'un colț, o umbrelă de damă. Desigur că nu-ți aparține!

— Nu, umbrela nu-mi aparține, replică uimită bătrâna.

— Și nu ști cui aparține?

— Nu.

— Poate fetei din casă?

— Nu, ea nu are nici una. O știu precis. Chevalier cercetă obiectul găsit, apoi îl întinse prefectului.

— Mai este încă umedă. Astăzi a plouat până la ora opt. Deci, femeia a fost înainte de această oră.

— Și crezi că a venit în lipsa lui Livarie?

— Da, în lipsa lui.

— Dar permiteți-mi, domnilor, se amestecă bătrâna în discuție. Aș fi văzut-o precis.

În camera lui Livarie nu se găsea decât medicul legist care și scria raportul, și comisarul de serviciu. Și fotografiile fu-

seseră pe acolo, căci camera mai păstra fum de magneziu ars. Caadvrul zăcea într'un fotoliu, în fața mesei, în costum de stradă. Dacă fața lui n'ar fi avut paloarea obișnuită morților putea să se creadă că fabricantul își permisesese o glumă.

— Sugrumare ca și în celelalte cazuri. Moartea probabil că a survenit acum două ore. Cam pela miezul nopții, spuse doctorul.

— Așa dar, cam la o oră după ce s'a întors, zise Chevalier și începu să cerceteze atent camera. Apoi scoase trandafirul galben dela butonieră.

— Vedeți, spuse el întorcându-se spre președinte, trandafirul este mototolit. Asasinul sau asasina l-a adus în buzunar. Totuși floarea este proaspătă. A fost cumpărată astăzi, poate chiar astăseară, căci coada mai este udă.

Apoi căută prin buzunarele mortului. Nu găsi nimic altceva decât o batistă și un ceas de aur.

— Chevalier, caută și sub masă, spuse prefectul și comisarul ridică un toc rezer-

vor. Capacul tocului fu găsit, după o cercetare mai îndelungată, sub divan.

— Nu mă îndoiesc că tocul rezervor a fost ultimul obiect pe care l-a atins Livarie. Defunctul a scris ceva înaintea morții și în timpul luptei pe care a dus-o i-a căzut tocul din mână, deduse Chevalier.

— Totuși cum a putut avea înălțimea între neobservat în casă? Și umbrela nu arată că avem deaface cu o femeie?, întrebă președintele.

— Nu este exclus să fi fost o femeie,

— Totuși, mă îndoiesc că o femeie, chiar foarte puternică, ar fi putut să răpună un bărbat atât de voinic ca Livarie. El n'a fost omorât de departe ci a fost sugrumat. Așa dar a trebuit să fie apucat de aproape.

Chevalier deschise sertarele mesei de scris dar nu găsi nimic interesant. Cercetă ferestrele. Nici acolo nu era nici o urmă. Ferestrele erau închise.

— Individul cu „Trandafirul galben” trebuie să fi venit dela Londra!, spuse Chevalier când fu din nou în stradă.

— Probabil că acolo îi fugea pământul de sub picioare, replică președintele.

— Totuși nu pot să concep de ce lasă în urma lui un trandafir? Și de ce trimite victimelor lui, când sunt încă în viață, acest semn?

— E patentul lui. Sau dacă vrei, cartea lui de vizită, zise prefectul. Dar mai văd în această floare și un sadism dezvoltat. Criminalul își râde, în felul acesta de poliție. În acest veșnic joc cu focul găsește o mulțumire specială. Ce vrei să faci acum?

— Trebuie, mai întâiu, să aștept să se lumineze de ziuă și apoi să fac cercetări pe la vânzătoarele de flori. Voiu căuta și urmele umbrelei. În afară de acestea îmi voiu întrebuința dimineața pentru a vizita biroul lui Livarie.

— Dar acum, imediat, ce faci?

— Acum aș vrea să beau un grog cald. Tremur ca un câine.

Propunerea surîse și lui Poiret, căci ambii apucară pe o stradă strâmtă, pe care se găsea — într'o pivniță — o tavernă veche.

VI. — Scrisoarea necunoscutei

Biroul defunctului Livarie se găsea lângă fabrică. Comisarul Chevalier păși în camera de lucru a fostului parfumier și se încuiă cu procuristul firmei.

— Spune-mi, cum merge întreprinderea? Ați avut, în ultima vreme, ceva dificultăți?

— Din contră, domnule comisar. Tocmai în acest an vroiam să ne mărim fabrica și să deschidem o filială la Londra.

— Ți este, poate, cunoscut, de ce nu s'a însurat d. Livarie?

— Nu o știu precis. Se povestește că a suferit o mare desamăgire în tinerețe. Dar de atunci au trecut 10—12 ani...

— Poate cunoști dacă a avut o prietenă?

— Nu se poate afirma că a trăit ca un călugăr. Totuși era mult mai serios decât unii bărbați însurați.

— Uite, continuă Chevalier, eri am găsit în locuința lui, o umbrelă de damă.

— Este cu totul exclus... Atât cât știu eu, d. Livarie nu a primit niciodată femei la locuința lui.

— Cunoști pe vreuna din prietenele lui? Căci nu este exclus să ne aflăm în fața unei drame din gelozie.

— Dar domnule comisar, s'a găsit „Trancafirul galben”!, zise ușor bătrânul procurist.

— Da, ai dreptate!, îl aprobă Chevalier. Totuși dacă vom căuta printre cunoscuții decedatului, poate că vom face, un pas înainte. În altă ordine de idei spune-mi cu ce bancă lucrați?

— Cu „Banca Franței”.

— Am dat dispoziție, astăzi dimineață, ca nici o bancă să nu facă vreo plată pe vreun cec al lui Livarie, fără aprobarea poliției. Ucisul a scris ceva înaintea morții lui. N'ar fi exclus să fi fost un cec. Voi da chiar acum un telefon la „Banca Franței”, ca să văd cât de mare este contul.

— D. Livarie și-a transferat — acum două zile — întregul cont, în valoare de 4.000.000 franci, la banca „Alianța” din Marsilia, îl lămuri directorul „Băncii Franței”, la telefon.

— Ce? Acum două zile? Dar de ce?

— Și noi am fost foarte mirați, răspunse

directorul. Am lucrat mulți ani cu Livarie și a fost totdeauna mulțumit de noi. De altfel, în acest scop am trimis la Livarie pe unul din procuriștii noștri. Străduința acestuia a fost însă inutilă. Livarie l-a lămurit că are nevoie de bani pentru o anumită tranzacție și că, după puțin timp, suma ridicată va fi din nou depusă la banca noastră.

— Ai știut ceva despre această tranzacție? întrebă Chevalier pe procurist.

— Nu.

— Pune-mă numaidecât, în legătură cu Marsilia, porunci Chevalier care începu să se plimbe nervos în lungul și latul odăii. După o jumătate de oră i se anunță legătura.

— Aici este comisarul Chevalier. Vorbesc din biroul fabricii Livarie, al cărei stăpân a fost ucis ieri. Este adevărat că a făcut la banca d-voastră un transfer de 4.000.000 de franci, acum câteva zile?

— Da, este exact!

— Vă rog să nu onorați nici un cec al lui Livarie până nu se va lămuri întreaga chestiune.

— Am și primit indicațiuni în acest sens.

— Ce?... Din partea cui?

— Noaptea trecută ni s'a predat o telegramă urgentă.

— Dela cine?

— Nu era iscălită, totuși am presupus că Livarie este expeditorul ei.

— Vezi, te rog, la ce oră și de unde a fost precată telegrama.

— La ora 1 noaptea, dela biroul poștal 112. Totuși astăzi dimineața ni s'a prezentat un cec pentru ridicarea întregii sume.

— Astăzi dimineața? Și cine l-a prezentat?

— Un bărbat întovărașit de o doamnă.

— Și de ce nu ai dispus ca ambii să fie arestați numaidecât?

— Au dispărut, de îndată ce le-am comunicat că trebuie să mă pun în legătură cu Parisul.

— Descrie-i pe amândoi.

— Hm... nu va fi chiar așa de ușor. Doamna aceea avea cam 1,65 înălțime, era îmbrăcată complect în doliu, încât nu i-am

putut vedea fața. Bărbatul purta o pereche de ochelari negri, o pălărie cu boruri mari, care-i umbrea tot obrazul, și barbă mică. Și el era îmbrăcat în negru. Mai aduseseră și o scrisoare din partea lui Livarie, în care ni se făcea cunoscut să plătim cecul fără să mai întrebăm la Paris, deoarece va lipsi câteva zile și concucătorul afacerii lui nu este în curent cu această chestiune.

— Și ești convins, întrebă Chevalier, că a fost scrisă chiar de Livarie?

— Fără îndoială! Avem la bancă un graficlog care a admis-o fără obiecție.

— Telegrama n'a putut să fie expediată de Livarie, deoarece la ora 12 nu mai era în viață, spuse Chevalier și atârână receptorul.

Procuristul ședea și-l privea nedumerit pe comisar.

— Nu înțeleg nimic, mărturisi el.

— Nici eu!, replică Chevalier. Spune-mi, te rog, cunoști pe toți clienții firmei?

— Aproape pe toți.

— Aşa, numai aproape pe toţi. Unii îţi erau deci străini?

— Da. Mai ales în ultimile săptămâni d. Livarie a fost vizitat, aproape zilnic, de un bărbat impozant şi foarte frumos, care vorbea franţuzeşte cu un accent străin. Înainte nu l-am văzut pe la noi.

— Când v'a vizitat pentru ultima oară?

— Eri dimineaţa! D. Livarie l-a poftit numai decît la dânsul.

— Îi cunoşti, poate, numele?

— Nu, căci nu ni l-a spus niciodată.

— Nu ştii despre ce au discutat?

— Nici aceasta nu pot să vă spun. Totuşi am putut observa că după fiecare vizită a străinului d. Livarie era foarte indispus.

— Poţi să mi-l descri exact pe acest domn?

— Da. Este cam de 1.80 metri înălţime şi are o faţă energică. Dacă nu mă înşel, ochii îi sunt verzi-albăstrui şi părul negru. Este îmbrăcat decent şi cu mult gust. Fumează o pipă mică şi poartă un pardaziu albastru închis cu o pălărie tare.

— Dacă va veni astăzi, să cauţi să-l reţii,

cu orice mijloc și anunță-mă imediat. Acum deschide-mi, te rog, toate sertarele acestei mese de scris.

Conținutul mesei se compunea numai din scrisori de afaceri, ordonat clasate. O singură scrisoare, cu un plic care bătea la ochi, atrase atenția lui Chevalier. Era scrisă de o mână energică de femeie și suna astfel:

Domnule Livarie,

„O femeie necunoscută, care nu vrea deocamdată să se recomande și nici să vină la biroul d-tale, pentru a nu trezi nici o atenție, te roagă pentru o convorbire serioasă și foarte urgentă. Te aștept astăseară la intrarea dela „Moulin Rouge”, la ora opt. Nu sunt o aventurieră. Nu vei regreta dacă vei veni”.

Scrisoarea, bine înțeles, nu era iscălită. Plicul purta stampila poștei pneumatice și era datat cu o săptămână înainte de moartea lui Livarie.

— Scrisul nu-ți este cunoscut?, întreabă Chevalier pe procurist.

— Nu. Scrisoarea aceasta o văd pentru prima oară.

— Poate știi dacă d. Livarie s'a dus sau nu la această întâlnire?

— Nu, nu știu.

— Atunci cheamă-l pe șoferul d-lui Livarie.

Șoferul veni în grabă.

— Acum vreo săptămână pe la ora opt seara, l'ai condus pe d. Livarie la „Moulin Rouge?” întrebă comisarul.

— Exact, d-le comisar. Imi aduc perfect de bine aminte. Totuși, d. Livarie mi-a dat ordin să opresc cu câteva străzi mai înainte și a mers pe jos.

— Drace!, bombăni Chevalier. Nu ți-a dat ordin să-l aștepti?

— Nu!

— Nu l'ai văzut, în ultimul timp, cu o doamnă?

— Nu. Totdeauna am fost liber la ora nouă.

— Spune-mi, te rog, n'ai observat dacă d. Livarie era supravegheat?

— Ba da. Acum vreo trei zile, când l-am dus pe d. Livarie acasă am observat pe celălalt trotuar un bărbat care mergea

în sus și în jos și fixa ferestrele locuinței d-lui Livarie.

— Și cum arăta acel bărbat?

— Înalt cam de 1.80 metri. Purta o pălărie tare, un pardesiu albastru...

— ..și fuma dintr'o pipă mică, îl întrerupsese Chevalier.

— Exact. După ce bărbatul a văzut că l-am observat a dispărut într'o stradă laterală.

* * *

Chevalier dădu o raită pe la vânzătoarele de flori.

— Oh, trandafiri galbeni, spuse Charlotte cea veselă, cumpără mulți și cine cumpără aceste flori se desparte curând, de iubita lui. Asta o știu precis.

— Poate ști Charlotte, dacă eri a cumpărat la tine un domn înalt care fumează dintr'o pipă mică, un singur trandafir?

— Nu, la mine nu. Poate la alta.

Margot cea grasă nu avuse, în ultimile zile, decât lalele, roșii și albe.

— Și tu, Lucie? întrebă Chevalier pe o florăreasă cu părul negru.

— Eri? Ea se gândi. Nu, d-le. N'am văzut nici un domn așa cum îl descrii d-ta. Dar alaltăeri am vândut un singur trancafir unei doamne.

— Cât de târziu era?

— Cam pe la miezul nopții.

— Cum arăta?

— O femeie atât de frumoasă se vede rar chiar în Paris. Și ce păr avea! Oh, Dumnezeu! ce păr! Ca aurul!... Iar ochii îi erau negri ca noaptea.

— A mai cumpărat, flori la tine?

— Nu, numai odată.

Și Chevalier își continuă investigațiile, în căutarea magazinului de unde fusese cumpărată umbrela găsită la Livarie. Cu puțin înainte de ora închiderii magazinelor reuși să găsească urma căutată. Era o prăvălie mică, de pe strada Bivienne. Vânzătoarea spuse că umbrela fusese cumpărată cu vreo trei săptămâni înainte. Dar cu toate eforturile făcute nu-și aduse aminte cum arăta cumpărătoarea.

VII. — O nouă victimă

Casa doamnei Winjet, posesoarea unor plantații în Africa, o femeie cam de 50 de ani, era considerată ca punctul de întâlnire al personalităților cele mai importante și mai de seamă ale Parisului. Ea discuta, cu aceeași desinvoltură, despre știință, artă sau politică și nimeni n'o putea întrece în ospitalitate sau influență. Despre reuniunile ei, care aveau loc în fiecare Miercuri, vorbea tot Parisul. Gurile rele spuneau însă că ospitalitatea doamnei Winjet nu era de un pur idealism, pentru ajutarea tinerelor talente. Se povestea că în dosul pasiunii ei pentru artă se ascundea cu totul altceva: acele melodrame intime de care au nevoie unele femei bătrâne care-și păstrasera inima tânără. D-na Winjet se agăța cu disperare de fiecare rază de lumină, de fiecare bucurie, pe care o putea smulge vieții. Nu vroia să îmbătrânească și se înconjura de vieți tinere, pline de temperament.

— Doamnelor și domnilor, în casa mea

vă puteți cu toții păstra individualitatea. Puteți susține lupte spirituale, dar fără dușmănie. Vă poftesc la mine pentru a exemplifica că la oameni de concepții diferite există și puncte comune. Acestea trebuie numai căutate. Aici, de exemplu, a. Buaven este monarhist convins iar eu sunt republicană pură. Și totuși nimic nu ne împiedică să fim prieteni sinceri.

— Bravo, d-nă Winjet, o întrerupse tânărul sculptor Braver. Dar dacă, bunăoară, astăseară ar apărea omul cu „Trandafirul galben” — aci printre noi — ai mai găsi un punct comun cu el? Desigur că el asasinează convins fiind că este în drept să facă aceasta.

În salon, se făcu o tăcere completă, ca și când moartea în persoană ar fi pășit. Cu o față pe care se citea groaza, d-na Winjet îl privi pe sculptor:

— Nu ai glume mai bune pentru noi, d-le Braver? spuse ea în cele din urmă.

Sculptorului îi păru rău de vorbele lui.

— Doamnelor și domnilor, scuzați-mă că v'am stricat această seară plăcută prin pomenirea „Trandafirului galben”. Exemplul

meu a fost nepotrivit. Spunând acestea se așeză în genunchi și acoperi cu sărutări mâna plină de inele a gazdei. Apoi ea îl luă de braț și-l duse pe balcon.

— Ce este astăzi cu tine, dragule?, îi spuse ea cu un ton de imputare.

— Nimic, fu răspunsul lui rece și scurt. Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Cred că ți-ai schimbat sentimentele față de mine.

— Nu vreau să mai depind de tine, Lucie!

— Dar de banii mei da. Nu-i așa Braver? Nu ți-e rușine? Ai uitat ce am făcut pentru tine și mai fac încă?

— Să fim, cel puțin astăzi, sinceri, Lucie. Ce înseamnă: „Am făcut pentru tine?” Toate le-ai făcut pentru tine, numai pentru tine. Ai compensat bătrânețea ta prin bani. Ai căutat să cumperi cu bani tinerețea ta trecută.

— Și tu ai primit acești bani!

— Pentru că nu m'am putut degaja din vraja ta. Ai luat însă un preț scump pentru aurul tău.

— Dar Alexander!, strigă ea îngrozită. Spui serios toate acestea?

— Da și nu mai vreau să continui! De altfel părăsesc Parisul și plec în Italia.

— Bine, fă-o!, spuse ea. De luni de zile mă calci în picioare. M'am săturat... Aceasta a fost ultima noastră întâlnire. Nu mai este posibil să dau înapoi.

Braver își mușcă buzele. Abia acum își cădea seama de greșala ce făcuse, descoperindu-și jocul. Regretă că-i spusese adevărul prea devreme.. Il apucă frica la gândul că tot ceea ce plănuiise, călătoria în Italia și în Egipt, putea să cadă în baltă dacă d-na Winjet își ținea cuvântul dat. Căută, deaceea, s'o îmbuneze luând o altă atitudine.

— Iartă-mă Lucie, spuse el nesigur.

— Nemernicule!, replică ea și fără să-i mai ațrezeze măcar o privire, se întoarce — cu o siguranță și veselie prefăcută — la oaspeții ei.

* * *

Musafirii părăsesc casa mai devreme ca de obicei. Cu toate eforturile făcute de

na Winjet pentru a-și ascunde supărarea oaspeții simțiră că se întâmplase ceva. Cunoșteau tragedia d-nei Winjet. După ce ultimul mesafir plecă, gazda se închise în micul ei buzoar. Abia acolo dădu curs liber lacrimilor. Nu erau multe zile de când crezuse, după numeroase amăgiri, că găsise — în sfârșit — un suflet credincios... Și acum această bruscă lovitură, care o dădea rău, îi era rușine de toată afecțiunea pe care i-o arătase lui Braver. Un lucru îi apărea însă clar: că astă-noapte îi marise ultima iubire...

Stătu multă vreme cufundată în gândurile ei. Deodată auzi în spate ușorul scârțâit al ușii garderobului. Se întoarse repede și rămase, ca împietrită, din cauza fricei. Vru să strige după ajutor. O mână rece i se puse însă pe gură.

— Unde este cheia? Mâna îi liberă gura pentru o clipă.

Tremurând din toate încheieturile, scoase din buzunarul rochiei de casă un lanț fin de aur, de care atârna o cheie mică de aur.

— Și cifrul casei de bani?

— A—Z, murmură ea aproape leșinată.

În dimineața următoare fu găsită moartă, pe divan. Doctorul constată un atac de cord. Dar în mâinile ei, care erau încruciate peste piept, se găsi un trandafir galben.

Cassa de bani, zidită în perete, era goală.

Braver avu un vis groaznic. Mergea prin pustiul Saharei, cu picioarele vârite până la glezne în nisipul cald. În lung și în lat nu se vedea urma nici unei vietăți. Numai la orizont apăreau moschee și schița unui oraș fantastic. Era „fata morgana”, nălucirea celor pierduți și însetați în deșert. Deodată soarele începu să se facă roșu, până se transformă într'un disc sângeros. Privi nisipul. Acesta era acum roșu. Se aplecă și-l ridică în pumni. Numai era nisip ci sânge. Vru să-l arunce dar sângele se lipise de podul palmei lui. În disperare își frecă mâna de haine. În zadar. Deodată se auzi strigat, foarte clar, pe nume. Văzu un sfinx. Ochii lui de

piatră luceau plini de griji și vocea-i era tristă. Se apropia de sfinx dar când fu aproape, acesta își puse labele de piatră pe umerii lui. Atingerea fu atât de dureroasă, atât de greu de suportat, încât Braver începu să strige. Abia acum recunoscuse în sfinx pe d-na Winjet. Se trezi muiat într'o sudoare rece.

Atelierul, scaldat în soare, îi oferea, în această dimineață, o prive'ște neobișnuită. Oamenii străini îi scormoneau lucrurile. În prag stătea proprietăreașă, cu o față cadaverică. Din spatele ei se uita vecinii curioși și lângă patul în care stătea Braver se afla un bărbat necunoscut, cu un obraz complet ras și cu privire sfredelitoare.

— Ești arestat!, îi spuse străinul. Și de data aceasta pe umărul lui nu se mai așeză laba sfinxului ci o mână omenească.

Braver se ridică în vârful oaselor.

— Cine este arestat? El nu înțelegea nimic.

— D-ta!

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Aceasta probabil că o știi mai bine decât mine. Mai întâiu, pentru furtul dela

d-na Winjet și apoi vom cerceta dacă nu ești vinovat și de moartea ei.

— D-na Winjet este moartă? Dintr'un salt, Braver sări din pat și se repezi, în pijama, spre ușă. Comisarul Chevalier îi bară drumul. Braver îl izbi atât de puternic încât comisarul fu, cât pe aci, să-și piardă echilibrul. Trei polițiști săriră în ajutorul lui și-l răpuseră pe năbădăiosul sculptor, după o luptă grea.

VIII. Gaby van Lind este acuzată

Mica tavernă „Inima Jeanettei”, din Montmartre, era atât de plină încât un oaspe vesel propuse, pentru a se remedia lipsa de locuri, ca femeile să se așeze pe genunchii cavalerilor respectivi. Propunerea fu primită cu entuziasm și, în curând, oaspeții alcătuiră o familie mare, veselă și gălăgioasă.

Gaby van Linden simți, chiar dela intrare, o mare neplăcere. Mica încăpere era plină cu fum și chicotitul puternic al femeilor și râsul violent al studenților îi căleau pe nervi. Trebui să facă echilibris-

tică printre mesele arhi-populate ca să ajungă la o nișă mică.

— Oh, doamnă, doi genunchi supuși vă stau la dispoziție. Nu vreți loc? îi spuse un tânăr în trecere.

Gaby nu-și putu reține un zâmbet. Purta o manta în carouri, tip sport, care-i scotea în relief frumoasele ei forme. Pe cap avea cochet, o căciuliță din blană albă de sub care o șuviță îi cădea peste mica ei ureche roz.

Se așeză și comandă vin. Abia bău primul pahar și un bărbat se plecă spre ea.

— Permite-ți, doamnă? Toate mesele celelalte sunt complet ocupate, se scuză el politicos. Ea dădu din cap. Abia acum îi atraseră atenție ochii lui neobișnuiți de mari, care erau negri ca abanosul, în timp ce chipul lui alb lucea neobișnuit.

— Sunteți străină? întrebă el fixând-o liniștit.

— Da, d-le. Totuși nu mă plictisesc și nu caut cunoștințe.

— Foarte bine, d-nă, foarte bine spus. Dacă toate problemele vieții le rezolvați

tot atât de tranșant ca această întrebare atunci nu pot decât să vă felicite.

Gaby nu-i dădu nici un răspuns. Gândurile ei erau departe.

— Sunteți tristă, doamnă! Vă simțiți urmărită. Pe umerii d-voastră apasă o problemă grea. Vă jucați cu focul! îi murmură ușor necunoscutul.

Gaby deveni atentă.

— N'ați venit aici din plictiseală sau întâmplător, continuă el liniștit. Căutați pe cineva și-l veți găsi.

— Nu vorbi prostii. Vorbele d-tale nici nu mă interesează.

— Nu vă creâ, răspunse el calm. Pentru mine nu există secret. Văd totul ca printr'un pahar. Vă cunosc mai bine decât celălalt.

— Decât cine? întrebă ea cu o voce înăbușită.

— Decât acela cu pipa.

Acum ea-l privi pentru prima oară în obraz. În el era ceva nedefinit. Și tocmai aceasta îl făcea neliniștitor.

— Chelner, plata! strigă Gaby.

Necunoscutul o imită. Totuși când Gaby

ajunse pe stradă și se mai opri puțin în fața ușii îl pierdu din ochi. Disparuse ca și când noaptea neagră l-ar fi înghițit.

— Atât de târziu? auzi ea o voce cunoscută. Era Rull.

— Cum ai ajuns aci? întrebă ea mirată.

— Exact ca și d-ta. doamnă misterioasă. Dar de ce ești atât de palidă. S'a întâmplat ceva? Nu? Absolut nimic? Și acum încotro?

— Plec acasă!

— La care din cele două case ale d-tale, dacă îmi este permis să întreb?

Ea își ridică capul.

— Cum să primesc această întrebare, d-le Rull?

— Ca un om care are două case, răspunse el tărăgănat.

— Ești convins de aceasta?

— Da, complect.

Ea se strădui să râdă. Vru să transforme această convorbire într'o glumă. Totuși nu-i reuși.

— Nu vorbi prostii, d-le Rull. Mai bine condu-mă la taxi.

— Spre care dintre locuințe te îndrepti?

— Voi spune eu șoferului adresa. Gătesc că te interesezi prea mult de persoana mea.

— Da, asta este adevărat.

— Și cum să-mi explic aceasta? Englezii nu sunt curioși decât în cazuri speciale. Ah așa?! Ai un motiv special, domnule Rull. Pot să te întreb care?

El o apucă de mână și o trase cu forța din lumina felinarului, în întunericul fațadei unei case.

— Da, ți-l voi spune, dacă vrei neapărat. După ce ai avut, acum opt zile, un rendez-vous misterios cu Livarie, după ce umbrela d-tale a fost găsită în seara crimei în locuința lui Livarie și după ce te-ai aflat astăzi dimineată, la ora șase, în grădina d-nei Winjet...

Gaby deveni lividă. Numai ochii îi se mai mișcau în cap observând mâna lui dreaptă, care strângea un obiect oarecare în buzunarul pardesiului; o cheie sau un revolver.

— D-le Rull, jocul încă nu s'a terminat. Cine râde la sfârșit râde cu mai multă poftă. Imi declari războiu. Bine, accept.

Eu pot să povestesc despre d-ta mai mult decât d-ta despre mine. Dar mai am timp pentru aceasta.

La aceste vorbe, smuci portiera unui taxi, care se oprise în fața ei, și sări pe scară. Rull întinse mâna pentru a o apuca. Dar în aceeași clipă primi, dela spate, o lovitură atât de puternică în cap încât căzu în genunchi.

IX. Un avertisment pentru Rull

Sculptorul Braver stătea în fața judecătorului de instrucție. Era atât de nervos încât magistratul îi oferă o țigară.

— Așa dar ai avut relații intime cu d-na Winjet?

— Asta am spus-o încă de azi dimineață, la întocmirea procesului verbal. Nu contest relațiile.

— Confirmă că ai fost pendinte de ea din punct de vedere material?

— Da... uneori.

— Vroiai să pleci în Italia? Eri noapte ai avut o discuție violentă cu ea. Probabil că din plănuita călătorie nu s'a ales ni-

mic. Vrei să ne spui despre ce ați discutat?

— Vroiam să mă despart. Asta a fost totul.

— Și doamna Winjet?

— Era de acord.

— Și mai departe nimic?

— Nu.

— Și când au plecat ceilalți oaspeți?

— Am plecat împreună cu ei.

— Și nu te-ai mai întors?

— Nu. Din păcate nu pot produce nici un alibi, deoarece din discuția cu d-na Winjet m'am iritat atât de mult încât nu-mi pot aminti pe care străzi am mers, fără țintă.

— Așa dar rămâi îndărătnic, ca azi dimineța?

— Spun numai adevărul. Și apoi d-na Winjet n'a fost ucisă. Ea a murit dintr'un atac de cord!

— Dar a fost jefuită! Cu un răs ironic judecătorul de instrucție scoase, la aceste vorbe, o scrisoare din mapa lui.

— Această scrisoare ți-a fost trimisă, astăzi dimineța, de o persoană necunos-

cută și sună astfel: „In cazul unui succes nu mai rămâne nici o oră la Paris. Ne vom găsi peste două săptămâni la Assisi”. Ce mai ai de spus acum, d-le Braver?

Cel întrebat deveni palid.

— Poate vei vorbi acum? continuă judecătorul.

— Nu-l cunosc pe expeditor! fu replica sculptorului.

— Este ultimul cuvânt?

— Ultimul.

— Duceți-l, porunci judecătorul de instrucție santinelelor și plecă.

* * *

In fața pensiunii „Bastille” se opri un taxi. Rull coborî și din doi pași fu la portar.

— Doresc să vorbesc cu Gaby van Lind.

— A plecat.

— Nu se poate?

— Da, domnule, a plecat luându-și lucrurile.

Rull strânse din dinți. Se reîntoarce la

automobil, care-l conduse în mare viteză în direcția Champs Elysées.

— Doamna Gaby van Lind?! strigă el intendentului.

Interpelatul, un bătrân, era cu totul speriat.

— Imi pare rău, dar a plecat de curând.

— Incotro?

— La Berlin. Am auzit cum și-a reținut biletul de drum și cum a dat dispoziții șoferului s'o ducă la gara de Nord.

— Când pleacă trenul spre Berlin?

Intendentul își scoase ceasul din buzunar.

— Trenul a plecat de 42 de minute.

Rull oftă adânc. Plăti șoferului și o luă dealungul străzii. Era o seară posomorită de toamnă. O ploaie mărunță și caldă spăla asfaltul marelui oraș.

Cineva îl bătu pe umăr. Englezul se întoarse în grabă. În fața lui stătea un omuleț, cu o pelerină și cu o mare pălărie neagră. Doi ochi neobișnuiți de mari îl priveau.

— Trebuie să vă vorbesc, spuse el.

— Mie? Mă cunoști?

— Da, foarte bine!

Se întoarseră și intrară într'o mică cafenea prost luminată.

— Viața d-tale este amenințată de un mare pericol, spuse omul în negru. Astănoapte ai primit prima lovitură în cap.

Rull îl privi uimit pe necunoscut.

— De unde ști aceasta?

Celălalt râse.

— Pentrucă eu am fost acela care te-am lovit, când ai vrut s'o tragi pe Gaby van Linc din automobil.

Rull sări mânios de pe scaun. Necunoscutul însă îl făcu să se așeze din nou.

— Nu făcea, aci, scene, tinere. Ai motive serioase să nu vii în contact cu poliția.

— Ești nebun?

— Oh, nu. Ai fost văzut timp de o săptămână, aproape zilnic, în biroul d-lui Livarie. Mai înainte ca comisarul Chevalier să fi știut de asasinat ai și întrebat la banca „Alianța”, din Marsilia, dacă Livarie și-a transferat banii acolo. In seara asasinării lui, ai stat în fața casei lui Livarie. In camera d-tale se afla pe covor o petală de trandafir galben și, final-

mente, în noaptea trecută ai fost, înaintea poliției, la ora 5 dimineata, în vila Winjet...

Rull strângea nervos pipa între dinți.

— Și ce vrei să spui cu toate acestea? întrebă el în sfârșit.

— Că ar fi mai bine pentru d-ta dacă ai dispărea din Paris.

— Dacă ești atât de bine informat de ce nu faci să fii arestat?

— Am motivele mele, răspunse necunoscutul. Te sfătuiesc să dispări cât mai repede posibil. Căci nu știu dacă la viitoarea noastră întâlnire vom mai discuta atât de loial ca acum.

La aceste vorbe, se ridică și se îndreptă spre ușă, cu pași mărunți și repezi.

— O clipă, te rog! strigă Rull. D-ta, omule atot-știutor, nici nu te-ai recomandat!

— Cât de naiv mai ești, tinere, râse el și dispăru.

Rull plăti și se grăbi ca să-l găsească. Nu reuși însă să-l vadă decât suindu-se într'un autobuz. Luă un taxi și urmări, timp de o oră, autobuzul — până la

stația finală. Totuși nu-l mai putu descoperi.

X — Musafirul dela miezul nopții

Comisarul Chevalier ședea la clubul avocaților, unde se ducea adesea. În acest cerc, se simțea mai bine, căci ținea foarte mult la criminaliști. Putea discuta cu oameni de specialitate, asupra chestiunilor care-l interesau. De data aceasta era atât de culundat într'o discuție cu avocatul René încât nu observă un bărbat impozant, cam de 45 de ani, care se apropia de masa lor. Avea o privire inteligentă și un frumos cap de studiu. Era un merician. Aceasta se putea observa din luciul neobișnuit al ochilor lui. Tâmpilele cenușii și zâmbetul obosit, ca și cutele abia vizibile de sub ochi, dovedeau o viață trăită furtunos.

— Oh, domnule Viriwan, ce cinste pentru noi! îl salutară cei care erau strânși în jurul mesei.

— Cine este acest bărbat? întrebă încet Chevalier pe vecinul lui de masă.

— Un om foarte bogat! Un mare bine-făcător și o mare capacitate în chestiuni psihoanalitice. Mama lui se pare că a fost turcoaică, iar tatăl armean. O personalitate proeminentă.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe aci, spuse Chevalier.

— Da, este mai mult în călătorie. Cred că locuinta lui stabilă este în Italia. Permite-mi să te recomand.

După cuvintele prezentării, noul sosit întrebă despre ce se discuta.

— Tocmai vorbeam despre crimele „Trandafirii galben”, răspunse Chevalier.

— Aha! râse d. Viriwan. Da, tema este de mare actualitate. Ați observat, d-lor, că cu cât asasinul este mai groaznic, cu atât mai sentimental este pseudominul lui. De exemplu: „Trandafirul galben”. Dece nu „Pumnailu ascuțit?” Sau „Ucigașul?”. Cunoșteam un criminal foarte vestit care-și iscălea scrisorile de amenințare cu pseudonimul „Sfântul Francisc”. Sunt convins că acel criminal credea în misiunea lui sfântă de-ași libera, cât mai repede, se-

menii din chinurile vieții, pentru a-i trimite într-o lume mai bună.

— Cum s'ar spune: un furnizor al Paradisului, râse Chevalier.

— Exact.

— Cum se explică curioasa ocupație a „Trandafirului galben” cu împărțirea de flori pe care o face?

— Se pot găsi numeroase explicații. Nu este exclus ca acești trandafiri să fie cultul lui sau poate că în felul acesta își cere scuze dela victimele lui. Cine poate ști?

— Pentru mine întreaga chestiune este foarte încâlcită, replică Chevalier. Inșă ceeace mă întărită în toată această poveste este modul lui de lucru. Nu se găsește nici o dată o urmă a vizitei lui.

— Este, cum s'ar spune, un mister. Pentru aceasta se găsesc polițiști, ca să rezolve asemenea șarade.

Chevalier oftă greu.

— Este ușor de spus. Societatea este de părere că polițistul trebuie să fie neapărat mai deștept decât criminalul. Părerea aceasta este însă falsă. Nu se poate pretinde la doi jucători de șah să câștige

amândoi aceeaș partidă. Aceasta este în funcție de combinațiile lor.

— Nu, domnii mei, răsună o voce bărbătească dela o masă depărtată. Depinde numai de polițiști ca toți criminalii să fie biruiți. Ei au datoria să fie mai rafinați și mai șireți. Și acela care nu reușește să fie așa, face un mare serviciu societății dacă lasă locul său altora mai pricepuți.

Toți se uitară la vorbitor. Era Frank Rull.

Comisarul Chevalier se simți ofensat.

— Sper că nu m'ați vizat pe mine? întrebă el.

— Vorbesc despre toți polițiștii criminalistici incapabili. Fiecare dintre dvs. poate să-și dea seama dacă este vizat sau nu.

— De neauzit! Dar, propriu zis, cine este acest domn? întrebă Chevalier, destul de tare, pe vecinul său de masă.

— Nu știu. Il văd pentru prima oară la noi. El se ridică și se îndreptă spre Rull.

— Scuzați-mă, zise președintele clubului inclinându-se în fața englezului. În clubul nostru este obiceiul ca oaspeții noi să fie recomandați de doi membri vechi. D-ta

ai fost introdus și recomandat de cineva:

— Din păcate nu. Însă mă supun regulamentelor dvs. și trag consecințele. Rull se ridică și părăsi odaia. Intreaga după amiază hoinărise pe străzi până când zărise ușa larg deschisă a clubului avocaților. Prietenosul salut al portarului îl încurajase să intre. Și tocmai aci trebuia să dea peste comisarul Chevalier... Rull râse încet.

— Poate este un cult... își aduse el aminte de vorbele lui Viriwan.

Intristat că i s'a stricat siesta, englezul intră la primul cinematograf care-i eși în cale. Tocmai atunci o femeie blondă cânta despre dragoste și patimă. „Pretutindeni este la fel, se gândi Rull. În fiecare romanță, în fiecare nuvelă, în fiecare respirație a vieții, te întâlnești cu dragoste și patimă”. Inchise ochii și se gândi la Gaby. Ceeace se juca pe ecran îi era cu totul indiferent. Se bucura de întuneric. Stătu o oră cufundat în gânduri, apoi se sculă și plecă.

Când ajunse acasă, fu foarte uimit găzind ușa, din nou, descuiată. Pași în ca-

meră. La masa de scris, cu spatele la ușa, ședea un bărbat. Rull rămase pe loc ca impietrit. Intrusul se întoarse. Era Viriwan. Părea să se simtă ca la el acasă. Se ridică și veni cu mâna întinsă spre Rull. Acesta refuză mâna. Dar aceasta nu-l indispușe pe Viriwan.

— Cum ai intrat aci?, întrebă Rull.

— Pe ușa! Am bătut de câteva ori dar n'am primit nici un răspuns. Găsind ușa descuiată m'am decis să te aștept, chiar dacă ar fi trebuit să stau până dimineată.

— De unde ai știut unde locuiesc?

— Oh, asta-i atât de simplu. Ți-a înscris numele în cartea dela club. Din scurta discuție am putut afla că ești englez. Imi era cunoscut că englezii stau, de obicei, prin acest cartier. Restul l-am făcut cu trei sau patru telefoane. Acum stau în fața d-tale. Trebuie numai să ști să activezi cu logică. Nu-i așa, d-le Rull? Logica sfărâmă și oțelul.

— Și ce te-a adus la mine?

— Judecata d-tale dela clubul avocaților. Bietul Chevalier a primit o papară... Tinere, ai făcut o mare impresie asupra mea.

Cred că asta este suficient pentru a motiva o întrevvedere cu d-ta.

Rull se așează în fața oaspetelui său nepoftit și așteaptă. Prin cap îi alergau gânduri ciudate. Astăzi trăise o zi cu totul extraordinară. Neașteptata întâlnire cu Gaby, omul cu pelerina, fuga tinerei, ciocnirea cu Chevalier și acum vizita acestui necunoscut... Toate acestea îi apăreau ca un film de reportaj prost montat.

— Spune-mi, te rog, începu oaspele. Ai vorbit atât de categoric în chestiunea aceea criminalistă încât am dedus că ai rutină în această ramură.

Rull îi replică:

— Să mă scuzi dacă răspunsul meu îți va părea nepoliticos. Încă nu pot să înțeleg cum se poate intra cu atâta liniște și pe căi încă nelămurite — la miezul nopții — în casa unui străin și mai ales în lipsa lui.

La ochiul stâng al lui Viriwan o vână mică începu să bată cu putere. Privirea lui pătrunzătoare se opri, un timp asupra figurei lui Rull. Intervenii o pauză lungă și apoi întrebă:

— Spune-mi, d-le Rull, niciodată n'ai pășit, decât invitat, într'o casă străină?

Rull se simți jenat. Nu se așteptase la această întrebare.

— Depinde de împrejurări, răspunse el.

— Așa? Și anume ce fel de împrejurări, dacă îmi este permis să întreb?

— Scuză-mă, dar astăzi nu prea am chef de vorbă, replică Rull.

— Cu alte cuvinte, pot să plec?

— Da, ai ghicit exact gândurile mele, d-le Viriwan.

— Crezi?, întrebă acesta ironic. Mă îngioiesc că acestea îți sunt gândurile.

Se îmbracă încet și cu grijă, scoase din buzunarul pardesiului o tabachere grea de piele și-i oferi o țigară. Deoarece fu refuzat, își aprinse singur o țigară și părăsi odaia, fără a-și lua rămas bun. Rull așteptă o clipă. Apoi își apucă pardesiul și pălăria, deschise încet ușa... și dădu peste Viriwan.

— Vroiai să mă urmărești. Nu-i așa?

Rull se făcu roș ca macul și nu știu ce

să răspundă. Se simți ca pălmuit de râsul și siguranța lui Viriwan.

— Dece să urmărești un om dacă poți să ajungi la el mai simplu.

— Mulțumesc. Am renunțat!, răspunse Rull și intră în camera lui trântind ușa cu putere.

XI. — Wiriwan acuză

Sculptorul Braver ședea, pentru a șasea oară, în odaia care-i era atât de cunoscută, pentru un nou interogatoriu istovitor — după nopți nedormite și întrebări chinuitoare.

— Ai fost singurul care ai vorbit, în noaptea aceea de pomină la doamna Winjet, despre „Trandafirul galben”.

— Da, răspunse Braver obosit.

— Și ce te-a determinat să faci aceasta?

— Observația mea a căzut în mijlocul unei discuții și era fără însemnătate.

— Dar când ai plecat, împreună cu ceilalți, s'a văzut la d-ta un pachet.

— Așa dar, domnule judecător de instrucție, admiți că am părăsit casa îm-

preună cu ceilalți!, strigă Braver bucuros.

— Asta da. Însă erai atât de intim cu d-na Winjet încât ai plecat împreună cu ceilalți numai pentru a salva aparențele și a nu o compromite. Puteai însă să te fi dus numai până la primul colț și apoi să te fi întors. Dacă ai făcut așa sau nu urmează să fie stabilit. Acum însă vreau să știu ce ai avut în pachet.

Braver replică jenat.

— Permiteți-mi să nu răspund la această întrebare.

— Ai dreptul să refuzi. Dar vei putea constata singur că o asemenea atitudine nu-ți poate decât dăuna.

Braver se gândi multă vreme. Judecătorul de instrucție fumă o țigară și observă mina tânărului.

— Nu, asta nu spun!, termină prin a striga Braver.

— Bine, atunci o vom afla singuri. Spune-mi cine este omul cu pelerina neagră, care a fost în casa d-tale puțin după ce ai fost arestat?

— Nu cunosc un asemenea om!

— Minți! S'a recomandat proprietăresei

drept rudă și i-a cerut permisiunea să caute ceva printre lucrurile d-tale. Probabil pentru a-ți făuri un alibi convenabil.

— Repet că nu sunt rudă cu un om în felul aceluia descris de d-ta.

— Bine. Fie cum vrei. Poți să continui cu această proastă tactică. Dar te previn. Va fi mult mai rău pentru d-ta când voi avea toate dovezile în mână.

— Așa dar crezi că eu sunt „Trandafirul galben?”, strigă strident Braver.

— Dacă nu ești chiar „Trandafirul galben” atunci precis ești un complice. Și comisarul Chevalier este de părerea aceasta...

* * *

Viriwan își lua cafeaua de dimineată în apartamentul său, când i se comunică că un domn care nu vrea să-și spună numele dorește să-i vorbească.

— Dacă nu are nimic contra să-l primesc în „négligé” să poștească, replică Viriwan.

Vizitatorul era Rull.

— Ah!, exclamă bucuros Viriwan. Acum sunt convins că ești un om foarte bine

crescut. Este o datorie de onoare să întorci o vizită.

— Exact! Desigur că aş fi putut s'o fac ca şi d-ta. folosindu-ţi lipsa de acasă. Dar am ajuns la concluzia că este mai bine să renunţ la asemenea obiceiuri.

Viriwan îl pofti să şadă şi-i oferi o ţigară, pe care Rull o aprinse.

— Şi ce te-a adus la mine, d-le Rull?

— Dorinţa de a cunoaşte motivele vizitei de ieri.

— Am avut prilej să-ţi spun încă ieri că mi-ai făcut o mare impresie la clubul avocaţilor şi dacă mai adaug că sunt psihanalist şi că mă ocup cu studiul tipurilor de oameni îţi va fi mai uşor să înţelegi că te-am căutat numai pentru un aşa zis socp ştiinţific. Pentru o mică analiză psihologică... De altfel, continuă Viriwan, m'am înşelat. Nu mi-o lua în nume de rău, d-le Rull. Eşti un om dar nu o individualitate. Fără vizita de astăzi aş fi uitat că eşti.

— Spune-mi, te rog. îl întrebă Rull brusc, frecventai casa defunctei doamne Winjet, nu-i aşa?

— Oh, da. Era unul din cele mai agreabile și mai interesante saloane ale Parisului. Și d-ta, d-le Rull, ai fost desigur pe acolo și vrei să te convingi dacă eu știu că te-ai aflat în seara aceea acolo? Da, o știu.

Rull fu cu totul încurcat și obosit de privirea pătrunzătoare a lui Viriwan.

— Pari să fi clar văzător!, spuse el cu un râs silit.

— Poate! Un clar văzător nu este altceva decât un om care gândește logic. Se pare că ai interese mari ca să faci așa ca și cum n'ai fi fost acolo. În seara aceea n'ai stat mult în salonul d-nei Winjet și ai dispărut foarte misterios. Poate că în învălmășeală n'ai fost observat. Totuși mai accentuez odată că te-am văzut acolo d-le Rull!

— Și ce-i cu asta?

— Nimic în plus. Nu am funcția poliției criminale. Și acum, sper că nu te vei supăra că mă voi îmbrăca în prezența d-tale. Am, peste jumătate de oră, o convorbire foarte importantă.

La aceste vorbe, Viriwan își scoase pi-

jamaua de mătase și se schimbă. Rull stătea pe scaunul lui și-l observa. Hainele și rufăria lui Viriwan nu erau numai de un gust rafinat dar aveau și o notă personală. Ceeace-l surprinse însă pe Rull era cravata lui Viriwan. Era gata legată pe un os, care se fixa de butonul gulerului, așa cum poartă oamenii bătrâni — pentru care legarea cravatei este o muncă prea mare.

Viriwan observă ironicul răs al lui Rull în oglindă.

— Râzi de legătura mea, spuse el fără să se întoarcă. Da, da, fiecare are ceva caracteristic. Dealtfel, continuă el, fiecare om poartă un laț de gât. El râse tare. Un laț! Și cu aceasta termină. Nu fi supărat pe mine, d-le Rull, dacă te gonesc acum. Dar îți stau, oricând, la dispoziție.

— Mulțumesc. Și eu la fel!...

Cei doi bărbați părăsiră hotelul și se despărțiră pe stradă.

* * *

Comisarul Chevalier nu fu puțin uimit când Viriwan, pe care-l cunoscuse abia de o zi, păși în biroul lui.

— Oh, ce cinste!, spuse Chevalier și strânse mâna vizitatorului.

— Vizita mea desigur te va mira. Dar deoarece am vorbit tocmai ieri seară despre „Trandafirul galben” socotesc că este datoria mea să-ți comunic o observație importantă în această chestiune.

— Este foarte frumos din partea d-tale, d-le Viriwan!

— Nu-mi fac altceva decât datoria. Totuși înainte de a-ți împărtăși ceea ce știu trebuie să mă asigur că nimeni nu va afla de vizita mea și nici la instrucție nu va fi pomenit numele meu. Laurii ți-i las d-tale. De discreția mea ești asigurat. Ocupațiunile mele științifice nu sunt compatibile cu chestiunile criminalistice.

— Te asigur, d-le Viriwan, că nimeni nu va afla ceva.

Viriwan se așază în fața comisarului.

— Nu te-a frapat omul de ieri seară?

— Vorbești de acela dela clubul avocaților?

— Exact. De acela.

— Desigur că da. Critici se găsesc pretutindeni, însă deslegarea misterului „Tran-

daşirului galben" nu vrea s'o preia nimeni.

— Şi eu cred asta. În felul de a fi a acelui om este ceva misterios, care m'a uimit pe mine ca psiho-analist. În noaptea trecută am făcut pe detectivul şi l-am căutat pe acasă.

— D-ta?, întrebă cu totul uimit Chevalier.

— Da! Omul acesta nu mi-a plăcut. Fu cu totul uimit când mă văzu la el deşi nu am pătruns prin fraudă ci prin uşa care era deschisă. Din păcate n'am găsit nimic, care să-mi fi dat noi puncte de orientare, în afară de adresa exactă a d-nei Winjet. Atunci mi-a venit în minte că l-am văzut pe tânăr la d-na Winjet în seara aceea fatală. Însă numai pentru o clipă, căci el dispăru brusc. Câţiva oaspeţi n'au putut să-mi dea nici un fel de informaţii asupra lui. Era, acolo, complet necunoscut. Deasemenea n'am reuşit să aflu cine i-a trimis invitaţia. Defuncta d-nă Winjet a negat categoric că i-ar fi trimis invitaţia. Astăzi dimineaţa m'am mirat să văd la mine pe acelaş om, care se numeşte

Frank Rull. Probabil că o fi pătrecut o noapte albă, neputând să-și explice motivul vizitei mele, și a venit să vadă cât de mare este pericolul pentru el. L-am primit prietenos dar m'am decis să viu numai cecât la d-ta. Aceasta cu atât mai mult cu cât a părut foarte încurcat când i-am comunicat că l-am văzut, în seara aceea, la d-na Winjet. Asta-i tot ce am vrut să-ți comunic, d-le comisar. Nu prea mult, dar...

— Dar de preț!, îl întrerupse comisarul. De preț, d-le Viriwan. Ți mulțumesc! Viriwan se ridică.

— Cum vei proceda mai departe nu mă interesează. Și cu aceste vorbe părăsi ogaia.

XII. — Umbra dreptății

O oră după vizita lui Viriwan, Chevalier fu informat că o doamnă, dorește să-i vorbească urgent.

— D-le comisar, începu ea din dată ce intră, am cetit în „Petit Parisien” știrca despre asasinarea d-nei Winjet. Se spune

că în mână poliției a încăput o scrisoare adresată sculptorului Braver în care i se scrie să aducă la Assisi lucrurile prețioase ale d-nei Winjet.

— Da, doamnă, este exact...

— Pot să văd scrisoarea?

— Cu care drept, doamnă?

— Cu dreptul unui om care vrea să slujească dreptății.

— Puteți aduce amănunte în această chestiune?

— Mai întâi aș dori să văd scrisoarea d-le comisar, replică femeia cu îndărătnicie.

Chevalier îi întinse scrisoarea. Ea o luă cu un gest de nerăbdare, parcurse puținele rânduri și apoi închise ochii, pentru o clipă.

— Nu vă simțiți bine, doamnă?

— Ba da, ba da! Scrierea aceasta îmi este cu totul necunoscută. Mă gândeam, însă...

— La ce vă gândeați, doamnă?

— La nimic, d-le comisar. M'am înșelat.

— Și cu cine am onoare?

— Oh, asta n'are nici o importanță,

mai ales că nu am a vă comunica nimic.

Cu aceste vorbe îl salută și plecă. Chevalier o văzu urcându-se într'un taxi. Când se reîntoarse la masa lui de scris uitase complet această vizită lipsită de importanță. De când apăruse la Paris „Trandafirul galben” camera lui de lucru devenise centrul unui adevărat pelerinaj. Oamenii de toate nuanțele veneau și plecau pentru că premiul de 20.000 franci instituit de poliție pentru descoperirea asasinului convinsese pe fiecare că este un detectiv înăscut.

*
* *

Viriwan părăsi localul de noapte, al cărui constant client era, și se urcă în eleganta lui limuzină albastră. Abia după ce se așeză comod, observă lângă el forma unui omuleț cu păr mare și negru și cu o pălărie cu boruri mari. Viriwan vru să dea ordin șoferului să oprească mașina, dar necunoscutul îi apucă mâna — cu niște degete reci și noduroase — și i-o trase înapoi.

— O clipă, d-le Viriwan, spuse el. Nu-ți

fac nimic așa că nu avea nici o grijă.

— Cum ai pătruns aici?

— Ca și d-ta: prin ușă. Numai că am folosit cea opusă. Asta este foarte ușor, când șoferul doarme.

— Și ce dorești?

— Să-ți adresez numai o întrebare, care este de mare importanță pentru mine.

— Ce drept ai să-mi pui întrebări? Și, propriu zis, cine ești?

— Eu? Eu sunt „Umbra dreptății”. De altfel pentru ce ai nevoie să-mi ști numele, din moment ce stau în fața d-tale?

— Și ce vrei să mă întrebi?

— De ce ai fost noaptea trecută la Frank Rull?

— De unde știi asta?

— Eu știu toate.

— Dar ce te interesează afacerile mele personale?

— Văd că nu vrei să-mi spui. Bine. Atunci pot să-ți comunic că în noaptea trecută d-ta și cu Frank Rull ați fost cei mai fericiți oameni din Paris.

— Ce vrei să spui cu asta?

În loc să-i răspundă, omul misterios

bătu în geamul șoferului, dădu dispoziție să se oprească mașina și sări jos. Când fu afară strigă interlocutorului său:

— Ați fost cei mai fericiți pentru că ați rămas amândoi în viață!

Apoi trânti portiera cu un răs răutăcios și dispăru într'o stradă laterală, întunecoasă. La lumina felinarelor, omul cu pelerina cea mare, arăta ca un liliac uriaș.

XIII. — „Ești arestat!”

Când se întoarse la hotel, Rull găsi o scrisoare din Anglia. Era cifrată și conținutul ei suna astfel:

„Dacă în trei zile nu voi avea nici un răspuns dela tine, atunci poți să te distrezi la Paris pe cont propriu”.

Pink.

Mototoli scrisoarea și o aruncă în coșul de hârtie. Apoi se așeză la masa de scris, își aprinse pipa și se lăsă pradă gândurilor. Ciudat!, se gândi el. Acest Viriwan are în fond dreptate. Fiecare poartă un lat de gât. În timpurile vechi, sultanii tri-

meteau celor căzuți în disgrație un șnur de mătase de care trebuiau să se spânzure.

Rull se așează în fața oglinzii, își scoase gulerul, își legă o cravată în jurul gâtului gol și începu s'o strângă, cu toate puterile, din ce în ce mai mult. Sângele i se urcă în cap. Ochii îi ieșiră din orbite. În aceeaș clipă cineva bătu la ușă. Rull dădu drumul la cravată și deschise. În odaie intră Chevalier, însoțit de doi polițiști.

— Ești arestat!, spuse comisarul punând mâna pe umărul lui Rull. În sfârșit l-am prins pe omul care a frecventat atât de des biroul lui Livarie — în ultima săptămână a vieții lui, — omul cu pipa scurtă. El ridică pipa englezului. Deodată observă cravata din jurul gâtului lui Rull. O rază îi fulgeră din ochi.

— Faci experiențe? Te antrenezi ziua pe gātu-ți cu metoda pe care o aplici seara victimelor. Jocul s'a terminat, domnule Frank Rull. „Trandafirul galben” a încetat să mai înflorească.

— V'aș ruga să mă puneți în contact cu legatia Angliei.

— Este un truc cam vechiu, domnule Rull. Chevalier făcu un semn ajutoarelor lui, care puseră cătușe prizonierului.

— Vei da socoteală pentru fiecare oră a arestării mele!, strigă Rull, roșu de mânie.

— Bine, bine!, replică Chevalier și apoi se adresă subalternilor săi: Duceți-l!

.
O oră mai târziu vânzătorii de ziare ai Parisului strigau:

— Cea mai nouă senzație! „Trandafirul galben” alias Frank Rull a fost arestat.

* * *

Servitorul profesorului Balboni, conducătorul celui mai mare sanatoriu psihiatric din Roma, întinse stăpânului său o telegramă urgentă, cu următorul conținut:

„Vă rog să-mi comunicați urgent dacă Ștefan Staroschwili se mai găsește în sanatoriu. Dacă nu, când l-a părăsit”.

Paris Hotel Chattam

Peste o oră răspunsul sbârnai:

„Ștefan Staroschwili a părăsit sanatoriul la 16 Februarie, anul trecut”.

XIV. — Mănăstirea franciscană de la Monte Subasio

Soarele de dimineață ardea nemilos, ca și cum s'ar fi decis să fiarbă întreg pământul. Doar palmierii și lămâii aruncau ceva umbră pe solul încins. Peste tot domnea o tăcere neliniștitoare. Dealungul drumului tropăia ritmic și lenevos un măgar pe care se clătina forma greoaie a unui om. Era îmbrăcat în alb și purta o pălărie mare de panama, care arunca umbre albastrui pe obrazul lui. Lângă el, ținându-se de șea, pășea stăpânul animalului — un tip colorat de soare ca bronzul.

— Ei, Paolo, ce mai este nou?, întreabă bărbatul care stătea călare.

— Toate's vechi, d-le!

— Și ce face părintele Antonio?

— Părintelui îi merge bine.

Urmă o lungă tăcere, după care străinul întreabă din nou:

— Când ai fost acolo, ultima oară, Paolo?

— Acum două săptămâni, d-le. Am dus un englez.

— Așa! Un englez, spuse omul din șea amuzat. Nu există gaură pe pământ în care să nu-și vâre nasul englezii... Când este nunta ta, Paolo?, începu el brusc o altă temă.

— În curând, încă în toamna asta!

— Probabil că ești foarte îndrăgostit, Paolo?

— Foarte, d-le. Dar ea este demnă de dragostea mea.

— Hahaha! Demnă! Nu există nici o femeie demnă, Paolo. Nici iubire demnă nu există. O femeie are o mie de suflete și în fiecare din aceste suflete poate adăposti un bărbat. Femeile se aseamănă cu tigrlul regal, care trebuie numai să fie privit, fără a fi atins. Ochii vorbitorului avură o lucire ciudată.

Ghidul nu răspunse nimic. Abia înțelegea ce vorbea clientul lui. De altfel era obișnuit cu ciudățeniile acestuia. Il dusesese de multe ori dela Assisi la Monte Subasio, la mica mănăstire franciscană care arăta ca un cuib construit în stâncă.

— Domnul nu a iubit niciodată o fe-

meie?, întrebă ghidul după o lungă gândire.

— Prostule! Cine nu a iubit vreodată o femei: nu are nici un motiv să le dușmănească.

După câteva ore, Paolo bătu la poarta de lemn a mănăstirii. Când se deschise, în fața lui stătea un călugăr franciscan, slab și înalt, al cărui obraz era galben și uscat ca pergamentul. Ochii însă îi ardeau misterios. Când zări pe omul îmbrăcat în alb își împreună mâinile deasupra pieptului și se închină respectuos.

— Fi binevenit, d-le, în numele lui Dumnezeu!

— Bună ziua ,părinte Antonio! — Sunt toate în regulă?

— Toate în cea mai bună ordine.

Omul descălecă de pe măgar și intră în curte. Acolo își trecu, cu o batistă de mătase, peste obrazul încins de soare. Intre timp Paolo aduse apă pentru el și măgar.

— Părinte, iată lucrurile, spuse noul venit călugărului.

Acesta desfăcu două geamandane mici

de piele, care erau prinse de șea, și le duse în casă. Oaspele îl urmă.

— Părinte, începu el când fură singuri, sunt legi în lume pe care nu le vei pricepe niciodată. Ți-am povestit că în aceeaș clipă în care se naște un om undeva pe pământ începe să crească un copac din care, în ziua când omul moare, i se face cosciugul? Chiar dacă omul și copacul cresc în diferite părți ale lumii providența îi aduce unul lângă altul.

— Și ce crezi cu aceasta, domnule?

— Cred că copacul meu abia acum a început să crească și că vor mai trece mulți ani până când oamenii vor face din el cosciugul meu. Un râs puternic și nervos, care suna disonant în tăcerea acestui lăcas, îi ieși de pe buze. Fața lui căpătă o mină chinuită iar în ochi îi luci durerea unui animal împușcat. Se așeză trecându-și mâna peste obraz.

— Nu, părinte Antonio, asta nu vei înțelege. Pe mine nu mă va înțelege nimeni.

Se sculă, străbătu curtea cu pași obo-

sîti, deschise cu cheia lui uşa unei chilii mici şi dispăru.

XV. — Taina lui Viriwan

În faţa luxoxului hotel Olivier, se opri o maşină. Femeia care era înăuntru îşi dădu jos voalul de doliu care-l purta şi păşi în hall.

— Aş dori să vorbesc cu intendentul, într'o chestiune foarte urgentă, zise ea „boy”-ului îmbrăcat în roşu, care o întâmpinase.

După o clipă, apăru un om mai în vârstă.

— Cu ce pot să vă servesc, doamnă?

— Vă rog să mă primiţi în birou, deoarece nu vreau să tragă cineva cu urechea la cele ce vom vorbi.

— Vă rog! spuse directorul politicoş şi-i arătă cu o înclinare respectuoasă uşa biroului.

— Imi promiteţi că veţi păstra o discreţie absolută?

— Nici nu trebuie să încapă îndoială!...

— Spune-mi, te rog, în acest hotel locuiește c. Viriwan?

— Da, însă a plecat acum vreo două zile.

— Incotro? întrebă ea uluită.

— Imi pare rău însă d. Viriwan nu ne face niciodată cunoscute afacerile lui.

— Ai spus „niciodată”. Locuiește de mult aici? Și călătorește des?

— Da. Este aproape un an de când d. Viriwan își are apartamentul său la etajul al treilea al hotelului nostru.

— Își păstrează apartamentul și atunci când este în călătorie?

— Da.

— Și cât timp stă, de regulă, în călătorie.

— Deobicei mai mult de o lună. Dar îmi este permis să întreb cu cine am onoare?

— Da!... Însă în loc de răspuns ea scoase o hârtie din buzunar, pe care i-o întinse. El o ceti atent și-și privi, apoi curios interlocutoarea.

— Imi pare bine, doamnă. Așa dar, cu ce vă pot fi de folos?

— Te rog să mă conduci în apartamentul d-lui Viriwan.

Intendentul păru încurcat.

— Și dacă d. Viriwan va observa, când se va întoarce?

— Nu va observa nimic, deoarece nu se va mai întoarce, spuse ea cu tărie.

— Probabil că n'am înțeles bine, doamnă. Cum ați spus?

— Am spus că nu se va mai întoarce niciodată, repetă ea mai tare.

— Hm... curios.

— Da, foarte curios.

Se suiră în ascensor și o conduse în apartamentul lui Viriwan. Cu pași mici, ea merse prin cameră, fără să se atingă de ceva. Numai privirea-i atentă aluneca de la un obiect la altul. Când fu gata cu cercetarea primei camere, păși în dormitor.

Privirea i se opri asupra unui tablou, care atârna deasupra patului într'o ramă îngustă de aur.

— Cunoști pe această femeie? întrebă ea pe însoțitorul ei.

— Nu, doamnă. Știu numai că d. Vi-riwan ține foarte mult la acest tablou.

— De unde deduci aceasta, d-le?

— L'a adus personal, înainte să-i fi venit lucrurile aici.

— Ți-a povestit, vreodată, despre această femeie?

— Nu. Știu doar că este moartă.

— Moartă? șopti femeia ca pentru ea.

— Da, în ziua morții ei îi împodobește tabloul cu flori.

— Știi, poate, care este acea zi?

— 15 Aprilie, doamnă.

— 15 Aprilie, repetă ea ușor. Cu ce fel de flori împodobește tabloul?

— Dacă nu mă înșel... cu trandafiri galbeni.

Ea rămase, mult timp, sprijinită de pat până ce tusea însoțitorului ei o făcu atentă. Se speria, ca și cum ar fi fost trezită brusc dintr'un somn adânc. Apoi, zise repede.

— Îți mulțumesc foarte mult.

Și fără să mai aștepte ascensorul, coborî încet, scările.

Gaby van Lind se întoarse acasă complet zdrobită dela hotelul în care locuia Viriwan. Se așeză pe un scaun în fața geamului și rămase cu ochii închiși. În clipele acele toată viața ei i se desfășura ca un vis. Fotografia pe care o văzuse deasupra patului lui Viriwan era a ei. Cu câtă bucurie ar fi rupt acest portret de pe perete, dar era imposibil. Astăzi sau mâine, fotografia ei va veni în mâna presei și atunci...

Din aceste gânduri o smulse o ușoară bătaie pe care o simți pe umăr. Deschise ochii. În fața ei stătea omulețul acela care se așezase, cu dela el putere, la masa ei, la taverna „Inima Janettei”.

Gaby sări în sus. Se convinsese că are revolverul în buzunar și vru să-l scoată. Totuși, nepoftitul oaspe o sili să se așeze.

— Uneori, și o femeie deșteaptă poate comite multe prostii. Vroiai să-ți scoți revolverul. Sunt convins că un asemenea obiect în mâna unei femei isterice poate pricinui mai mult rău decât un tun.

— Ce dorești? Ți poruncesc să părăsești numai ecât, camera mea.

— Oh, doamnă, nu este chiar atât de ușor cum crezi. Dacă mă vei obliga să părăsesc odaia cu forța vei regreta amarnic.

Gaby simți că se sufocă de mânie.

— Propriu zis, ce vrei să ști de la mine?

— Vreau să știu ce ai făcut în camera lui Viriwan.

— Nu e treaba d-tale. Ai înțeles? Cu ce crept mă chestionezi pentru a doua oară. Te avertizez. Poate să aibe urmări neplăcute pentru a-ta.

— Nu-mi vine să cred, spuse el liniștit. Din contra. S'ar putea să fie mai rău pentru d-ta când se va afla că ai vizitat apartamentul lui Viriwan în lipsa acestuia. Te mai întreb încă odată: ce ai căutat acolo?

Gaby se gândi o clipă și apoi zise:

— L'am cunoscut bine pe d. Viriwan și am anumite drepturi asupra lui.

— Nu spui adevărul, d-nă. Dreptul de a cerceta o locuință în lipsa proprietarului ei îl are numai autoritatea polițienească.

În această clipă, i-ar fi dat palme. Dar nu ştia propriu zis, cine stătea în faţa ei. În afară de aceasta, necunoscutul avea perfectă dreptate. Nu vroia să aibe nici o legătură cu poliţia. Decise, deaceea, să pună frâu mâniei care simţea că o cuprinde. Dădu feţei ei o uşoară cochetărie şi spuse:

— Unei femei nu-i este, totdeauna, plăcut să răspundă tuturor întrebărilor. Dar pentru că eşti atât de curios pot să-ţi împărtăşesc micul meu secret. Bine înţeles aceasta nu pentru că trebuie s'o fac. Ci pentru a te linişti. Mi-am petrecut o oră liberă la d. Viriwan şi am uitat pe masă mica mea tabacheră de aur. Deoarece această tabachere este o amintire foarte scumpă pentru mine m'am dus astăzi s'o iau. Sper că acum eşti mulţumit!?

— Şi asta-i tot? întrebă uimit necunoscutul.

— Da!

Omuleţul se învârti de câteva ori prin odaie, în sus şi în jos şi apoi se opri:

— Poate aş fi crezut această poveste

„Dacă n'aș ști precis că ești în bună prietenie cu omul cu pipa scurtă.

— Ah, și pe acesta îl cunoști? întrebă Gaby cu un răs stăpânit. Te rog să-i transmiți salutările mele dacă-l întâlnești.

— Numai salutări?

— Dar ce aș mai putea să-i trimit?

— Credeam că și un trandafir galben, spuse omulețul cu o intonație specială. Apoi făcu o plecăciune teatrală și plecă.

XVI. — „Marion cea neagră” vorbește !...

„Marion cea neagră”, care lucra la acelaș cabaret cu Julie, își ura colega așa cum numai o femeie poate ura alta.

Când citise în ziarele de dimineață despre aventura dela „Banca Alianța” din Marsilia a misterioasei perechi și că poliția are mare interes să dea de urma celor doi, bătu din palme de bucurie. Tocmai în noaptea trecută discutase mai intim cu Paul, conducătorul cabaretului, care îi încredințase secretul că Julie plecase pentru câteva zile la Marsilia.

— Ea a fost la banca „Alianța”! cânta Marion în tactul unei șansonete și se învârtea dansând prin casă, cu jurnalul în mână. Apoi își luă blana cea mai bună și se îndreptă spre poliție. Comisarul Chevalier, care cunoștea bine toate femeile ce noapte ale Parisului, o primi ca pe o veche cunoscută.

— Oh, Marion cea neagră! Ei domnișoară, ce te aduce la noi, la o oră atât de matinală, când toate femeile frumoase se mai odihnesc în brațele lui Morfeu?

— Ceva senzațional, d-le comisar! Măine mă va cunoaște tot Parisul. Eu voi rezolva groaznicul mister dela banca „Alianța” din Marsilia.

— Chiar tu, Marion? Până acum știam numai că poți să trădezi secrete străine dar...

— Da, de astădată așa este. Știu cine a fost femeia în doliu, care a încercat, — împreună cu un bărbat, să ridice banii lui Livarie.

— Ști tu asta? Marion, dacă este adevărat...

— Da, îl întrerupse ea, este adevărat.

Femeia în doliu a fost Julie, dela caba-
retul nostru. Oh, a-le comisar, dacă ai
ști ce fel de femeie este această Julie!...
Complect fără inimă, crede-mă pe mine.
Femeia asta este în stare, pentru o mie
de franci, să-și trădeze prietenul cu pri-
mul venit. Această Julie este falsă și și-
reată ca un șarpe. De exemplu, anul
trecut...

— O clipă, întrerupse el cascada cuvîn-
telor ei. Despre caracterul prietenei tale
vom vorbi mai târziu. Mai întâi, aș vrea
să știu de unde ai aflat amestecul ei la
Marsilia.

— Mi-a spus Paul, conducătorul caba-
retului nostru.

— Unde locuiește Julie?

Marion îi spuse adresa și adăogă:

— Trebuie să-ți mai spun un lucru,
a-le comisar. Să nu te temi de această
cotoroantă! Este drept că sgârie ca o pi-
sică. Eu am avut, o dată, de furcă cu ea
și m'a aranjat în așa fel încât o săptă-
mână întreagă nu mi-a fost posibil să
văd nimic. Dar nu avea frică de sgâ-
rieturile ei.

— Îți mulțumesc pentru sfaturile care mi le dai, Marion! Dar acum spune-mi dacă ai văzut pe bărbatul care a angajat pe Julie pentru această călătorie.

— Nu, eu nu l-am văzut, însă Paul da...

— Bine! Unde este Paul acum?

— La bar, căci locuiește acolo.

— Mulțumesc, Marion. Poți fi sigură că nu te voi uita, dacă declarațiile tale sunt adevărate.

Marion se ridică, își pudră nasul și fruntea și se îndreptă spre ușă.

*

* * *

Paul, conducătorul cabaretului, fu foarte surprins când îl văzu pe comisar. Desigur că Marion vorbise ce nu trebuia! îi trecu prin cap. Asta ți se întâmplă când ai încredere în femei! continuă el să-și spună strângând furios pumnii, în buzunar.

— Spune-mi, d-le Paul, începu Chevalier, l-ai văzut pe domnul care a angajat-o pe Julie pentru Marsilia?

— Atât cât mi-a permis lumina discretă a separeului.

— Descrie-mi-l.

— Foarte înalt, lat, ochi negri, fața bronzată, cărare în partea stângă. Era în frac.

— Vine des pe la voi?

— Atunci a fost pentru prima oară.

— Și de atunci l-ai mai văzut?

— Nu, niciodată.

— Și de cât timp o cunoști pe d-ra Julie?

— De când lucrează aici: șase luni.

— Ești bun prieten cu Julie, nu-i așa? spuse Chevalier la întâmplare.

Răsul jenat al lui Paul îi arată că nu se înșelase.

— Ce poți să-mi spui de viața particulară a Juliei? Este capabilă de o crimă?

— Nu, d-le comisar, replică Paul convins. Care dansatoare săracă n'ar fi dispusă să facă o călătorie plăcută la Marsilia, în wagon-lits, primind și 1000 de franci?...

— Ai dreptate, replică Chevalier. În asemenea condițiuni, aș face și eu o călătorie. Nu este exclus să mai am nevoie de tine. Nu uita că poliția a fixat

un premiu de 20.000 franci, pentru informațiuni importante. Dacă vei pune mâna pe acest bărbat, știi ce ai de făcut! La revedere.

* * *

D-ra Julie se trezi într'o proastă dispoziție. Călătoria la Marsilia îi era cu totul de neînțeles. Insoțitorul ei nu venise în compartimentul ei în tot timpul călătoriei. Nici la hotelul din Marsilia nu-i acordase nici un fel de atenție. Și apoi mascara la aceea cu rochia de doliu, curioasa vizitare a băncii „Alianța” și grabnica lor dispariție. Nici acum nu-și putea da seama ce au vrut dela ea și ce rol jucase în toată chestiunea. Dealtfel, își spuse ea, îmi este cu totul indiferent. Ce mă interesează toată povestea aceasta. În acelaș moment cineva bătu în ușă. Era proprietăreasa.

— D-ră Julie, poliția!

— Ce? La mine? Sări de pe canapea și se repezi la garderobă pentru a se îmbrăca. Chevalier însă intrase în cameră.

— D-le, nu vezi că sunt încă în „négligé”, spuse ea „musafirului”.

— Oh, domnișoară, te porți ca și cum nu te-ai arăta, în fiecare seară, în „négligé”, la cabaret? replică Chevalier.

Julie se așeză. Bărbia îi tremura de frică. Fața îi era palidă și cu pete roșii.

— Ce dorești? întrebă ea încercând să se stăpânească.

— Ce ai făcut acum două zile, la ora 1 noaptea, la gară și dece ai plecat cu domnul acela la Marsilia?

— Eu... eu nu știu nimic! Nu știu nimic, repetă Julie și începu să plângă cu hohote.

— Chestiunea devine interesantă. Pleci cu un bărbat la Marsilia, te duci în do-
liu mare la o bancă... După ce vi se re-
fuză banii, fugiți și, după două zile ai
uitat totul. Vorbește repede d-ră Julie sau
altfel vei plăti mult pentru această tăcere.

— Dar jur că nu-l cunosc pe acel bār-
bat.

— Bine, dar la banca „Alianța” ai
fost?

— Da.

— Ce ai vrut să faci acolo?

— Eu... n'am vrut nimic. Am fost an-

gajată numai să merg cu domnul acela.

— În doliu?

— Da, așa a dorit.

— Și unde este acum domnul acela?

— Nu știu. El mi-a plătit la Marsilia onorariul meu, mi-a scos un bilet de călătorie și de atunci nu l-am mai văzut.

— L'ai recunoaște dacă ți l-aș arăta?

— Absolut precis.

— Atunci îmbracă-te și vino cu mine.

— Și de ce trebuie s'o fac?

— Pentru că ești arestată.

Dansatoarea începu să plângă isteric.

— Julie, băgă de seamă. Lacrimi femeiești nu-mi produc nici un fel de impresie. Și dacă ai urla și mai tare tot va trebui să mergi cu mine. Sunt de acord că această călătorie la poliție nu este atât de plăcută ca aceea la Marsilia, mai ales că nu-ți pot oferi vagon cu paturi și 1000 de franci... Totuși când o dansatoare face și afaceri lăaturalnice, de cele mai multe ori urmează și un drum la poliție.

La aceste vorbe îi întinse pardesiul și o conduse la automobil.

— Cunoști pe acest domn? o întreabă Chevalier pe Julie când fu adus Braver în odaie.

— Nu, îl văd pentru prima oară.

— Dar pe celălalt?

Rull, care-i fu arătat Juliei, răsese disprețuitor.

— Desigur că mă cunoști, domnișoară Julie. N'am fost noi împreună la Marsilia? N'am petrecut noi o noapte minunată în trei? Cred că îți mai amintești că am toastat șampanie pentru d-l Chevalier?

— Termină! îl apostrofă comisarul pe Rull. Se pare că ai uitat că ești bănuț și că te găsești sub arest. Apoi se adresează Juliei: Te întreb îl cunoști pe acest domn sau nu?

— Așa cum arată acum nu! răspunse ea ezitând.

— Ce vrei să spui cu aceasta, Julie?

— Că nu este bărbatul care a fost la cabaretul nostru și care m'a angajat pentru Marsilia. Asta o pot afirma cu precizie. Celălalt însă, cu care am fost la banca „Alianța”...

— Ei, ce-i? o solicită Chevalier.

— Acela avea barbă, dar tot timpul am avut impresia că nu este veritabilă.

— Aha! strigă bucuros Chevalier. Spune mai departe, Julie. Este foarte interesant.

— Pe acela l-am văzut foarte puțin. Am avut impresia că se ferește de mine. Am fost împreună numai câteva minute. Mi-a arătat locul meu în tren, și apoi s'a retras în compartimentul lui. La Marsilia m'a dus la hotel și a dispărut, din nou. Apoi a venit să mă ia pentru a merge la bancă.

— Dar spune-mi, Julie înălțimea, vocea și întreaga înfățișare a acestuia? Semănau toate acestea cu ale domnului care este aci?

— Înălțimea? S'ar putea să semene. În ceea ce privește însă vocea nu pot spune nimic cu certitudine căci partenerul meu aproape nu mi-a vorbit.

— Bine, spuse Chevalier mulțumit.

— D-le Chevalier, interveni Rull în discuție, ai stabilit precis că în ziua aceea am fost la hotelul meu.

— Trucul ăsta vechiu îl cunosc, dragul

meu. Se lasă un complice, care rămâne în camera dela hotel. Acesta sună des cupă servitori, pentru ca în felul acesta să se poată arăta mai târziu că a fost în cameră. De fiecare dată când intră cineva înăuntru este ocupat cu îmbrăcatul și vorbește cu cel intrat numai prin ușă. Poți să fi sigur, d-le Rull, că eu, Chevalier, știu de ce te ții arestat. Contra a-tale și a lui Braver am mai multe dovezi decât sunt necesare. Imi mai lipsesc numai câteva fire. Apoi, vă înfund în pușcărie.

— Să nu uiți însă, d-le comisar, că un om își pierde postul când face prea multe greșeli! îi răspunse Rull cu o ironie veninoasă.

— Luați-l! strigă Chevalier mânios și bătu cu pumnul atât de puternic în masă încât lucrurile de pe ea dansară.

XVII. — Chilia cu trandafirii galbeni

— Veniți pentru prima oară în Italia, frumoasă?

— Nu, am mai fost odată. Spune-mi, conduci mulți turiști la Monte Subasio?

— În ultimul timp rar. Vremurile sunt rele! oftă ghidul. Dar celălalt ghid, Paolo, are noroc...

— Cum?

— Duce, totdeauna, pe domnul cel bogat la mănăstirea franciscanilor. Pentru aceasta primește, de fiecare dată, atât cât câștigă oricare altul dintre noi într'o jumătate de an.

— Dar ce face acest om atât de des la Monte Subasio?

— Asta nu știu, doamnă. Asta nu știe nimeni. Se povestește că este foarte evlavios și vine aci pentru a se ruga, la părintele Antonio. Și acum este acolo.

Obosită de razele soarelui, femeia se clătina în șea. Nu-și lua însă privirea de pe Monte Subasio. Se vedea că nu este dispusă să continue discuția cu ghidul ei. Dealtfel acesta nu reuși să-i mai vorbească mult.

— Oprește-te! spuse ea deodată. Poți să te întorci. Eu rămân aci.

— Cum se poate, doamnă? Singură pe drum?

— Nu ți făcea nici o grijă. Recompensa promisă o vei primi. Și ea îi puse câteva monece în mână. Apoi își luă jos de pe șea un geamantan mic și-l lăsă pe ghid în drum, cu măgarul lui.

* * *

Stelele scânteiau pe firmamentul întunecos, când părintele Antonio auzi o bătaie timidă la poartă. În fața lui stătea o femeie în mare doliu. Ii păru ca un simbol al durerii în întunericul nopții.

— Iartă-mă, părinte, că-ți stric liniștea! îi spuse ea într'o italienească stricată. M'am rătăcit și te rog să mă adăpostești astănoapte.

— Unde vroiai să te duci, fiica mea?

— La Assisi, părinte. Sunt atât de oboșită încât n'aș putea face acest drum lung noaptea. Vreau să dau și o ofrandă pentru săraci, continuă ea.

— Vino înăuntru, fiica mea, zise prietenos așezatul călugăr și o conduse în casă. Poate vrei să mănânci, adăugă el și-i arătă un loc la masă.

— Mulțumesc, părinte, nu mi-e foame.

— Poate vrei să-ți ei jos voalul, fiica mea?

— Nici aceasta nu, părinte. La mormântul bărbatului meu am jurat ca timp de un an să nu-mi scot voalul, înainte de a mă duce seara — la culcare. Nici soarele și nici stelele nu pot lumina inima mea intristată.

Călugărul se așeză în fața ei.

— Nu te plictisești, părinte, în această pustietate?

— Nu, căci în pustietate îl simți pe Dumnezeu mai aproape.

— Ai dreptate, părinte. Mulți fug din lume în această pustietate, pentru a se pocăi.

— Da, vin mulți.

Ea privi pe geam afară, în curte.

— Locuiești complet singur aci, părinte?... Adică văd lumină peste drum, în chilie.

— Locuiesc totdeauna singur. Astăzi am mai dat însă adăpost unui călător. Probabil că încă se mai roagă.

— Acum câțiva ani am mai fost pe aci. Atunci nu am văzut chilia de acolo.

— Exact, fiica mea. Ea există abia de un an.

— Și pentru cine este, părinte?

— Pentru oameni care s'au rătăcit în noaptea întunecoasă, răspunse el trist și și aplecă melancolic ochii.

— Acei care s'au rătăcit în noapte... repetă ea mecanic... Acum, părinte, aș vrea să mă duc să mă odihnesc.

O conduse la o chilie, îi ură noapte bună și plecă spre mica lui capelă. Când rămase singură, puse zăvorul la ușă, își scoase voalul de doliu și și îmbrăcă o rochie scurtă de sport. În întuneric își căută revolverul și se trânti pe pat. Așa stătu multă vreme, cu ochii larg deschiși. Liniștea îi potoli nervii. Il auzi pe părintele Antonio reîntorcându-se dela capelă. Pașii lui ușori scârțâiau pe pietrișul curții. Se făcu, apoi, din nou liniște.

Mai așteptă puțin, apoi se sculă, își părăsi chilia și se strecură spre chilia de peste drum. Căută să se uite prin micul geam. Dar era acoperit pe dinăuntru.

Inima îi bătea să i se spargă; totuși deschise ușa și se strecură în odăiță, care era în semi-întuneric. Numai cu multă osteneală reuși să-și oprească un strigăt, la priveliștea care i se oferea. Podeaua chiliei era acoperită cu trandafiri galbeni. Deasupra unui altar, care era acoperit cu o mătase roșie, atârna fotografia acelei femei pe care o mai văzuse deasupra patului dela hotelul din Paris. Fotografia o arăta în mărime naturală. Rama lată a tabloului era acoperită cu pietre prețioase. În cele două părți ale tabloului ardeau lumânări groase, ale căror lumini făceau ca pietrele prețioase să lucească ca mii de stele de diferite culori. În fața altarului zăcea, cu obrazul îngropat în mâini, un călugăr cu picioarele goale și legat cu o sfoară în jurul mijlocului.

În hohote de plâns el repeta un nume: Gaby. Apoi tăcu și se ridică, umbra lui csesenând pe perete o imagine fantastică de mare. Stătu, un timp, nemișcat în fața tabloului. Apoi râse. Era un râs groaznic.

— Mi-ai trimis, la despărțire, trandafiri galbeni. Bine!... Acum vor fi simbolul

groazei pentru mulți. Nu numai pentru tine!... Sugrum... jefuiesc..., mă tăresc ca răsbunător prin lume și ucid în numele tău, Gaby! Te blestem... și totuși te iubesc. Uită-te! Toate jertfele cad în numele tău! Toată prada este numai pentru tine. Te împodobesc cu pietre prețioase și-ți voi mai aduce încă multe.

— Ștefan!

El tăcu și se întoarse sălbatec. Privi mult timp, cu ochi fioroși, pe femeia aceea frumoasă care stătea în ușă, ca și când ar fi fost o fantomă. Apoi o recunoscuse și strigă cu o voce care suna străin:

— Gaby!

Intinse mâna spre ea, făcând câțiva pași și-i căzu la picioare.

XVIII. — Gaby joacă ultima carte

Când se deșteptă se găsi în pat. Prin fereastra îngustă pătrundea lumina zorilor. În fața patului era Gaby, palidă de noaptea nedormită. La o oarecare depărtare, cu brațele încrucișate peste piept, stătea părintele Antonio. Ca și cum s'ar fi temut

să nu fie prada unui vis, Viriwan își închise ochii. Totuși, imediat, privirea lui înfrigurată se odihni, din nou, pe fața frumoasei femei.

— Gaby!, murmură el. Gaby, este adevărat?

— Da, Ștefan.

— Și tu te-ai reîntors la mine?

— Da!

— Fără trandafiri galbeni? Nu-i vei mai trimete altădată în semn de despărțire?

— Nu, Ștefan. Am venit să te iau. Vom pleca de aici...

Viriwan o crezu. Aruncă cuvertura la o parte.

— Da, da, vom pleca! Departe!, strigă el strident. Departe de toți... Părinte Antonio! Minunea s'a produs. S'a reîntors. Privește-o, este aici. Dumnezeu a auzit rugile mele.

Deodată tăcu, se culcă din nou și trase — cu frică — cuvertura peste el.

— Și păcatele mele, teribilele mele păcate? Am comis atâtea!

— Cine n'a făcut păcate, Ștefan! Toți suntem niște păcătoși, spuse Gaby cu o

voce liniștitoare și-i șterse delicat fruntea-i palidă, acoperită de sudoare.

* * *

Călătoreau acum în rapidul de Roma. Viriwan nu-i lăsa mâna din a lui și privirea-i fericită nu se deslipea de pe obrazul ei. Uneori râdea însă sălbatic.

— Plec departe de tot, cu tine!, murmură el. Fără trandafiri galbeni!, și-i strângea puternic mâna.

Când ajunseră la Roma, Gaby se aplecă pe fereastră și făcu un semn, abia vizibil, cu capul. În compartiment, intrară patru oameni și se duseră la Viriwan. El recunoscu, imediat în ei oamenii de serviciu ai sanatoriului în care mai fusese adus odată și începu să se tânguiască:

— Gaby, Gaby, nu mă lăsa! Vor să mă ia!

Nu putu să vorbească mai departe. Cei veniți în compartiment îl apucară puternic de brațe și-l duseră afară. Gaby mai auzi încă multă vreme cum îi striga numele... și două lacrimi se rostogoliră pe palidul ei obraz.

* * *

Cu inima ușurată, Gaby părăsi vagonul. Când trecu pe lângă chioșcul cu ziare observă scris cu litere uriașe: „Trandafirul galben”, teroarea Parisului, Frank Rull, a fost arestat!

Smulse un ziar și fugi spre șeful gării.

— Când pleacă avionul spre Paris?, îi strigă ea.

— Peste trei sferturi de oră, doamnă!

Părăsi în grabă gara și sări într'un automobil pe care-l îndrumă spre aerocrom.

Când uriașa pasăre se ridică în zbor, nu se putu abține să nu exclame:

— Bietul Frank.

Apoi închise ochii și și-l imaginează cu gura lui energică, cu părul negru și lucios peste frumoasa-i frunte, cu ochii negri și pentru prima oară decând îl cunoștea, simți un fior puternic după el.

* * *

Comisarul Chevalier stătea la birou într'o dispoziție sărbătorească. Presa îl ridicase în al șaptelea cer. Era asemănat cu cei mai mari criminaliști ai lumii și prefectul poliției, Piolet, îi făcuse cunoscut

că se poate aștepta la o înaintare în grad.

— D-le Chevalier, îl întrerupse din gândire poliștului de serviciu, o doamnă vrea să vă vorbească urgent.

— Desigur o nouă amatoare isterică de autografe. Dumnezeuule, este a unsprezecea pe ziua de azi, răspunse comisarul cu o nemulțumire prefăcută.

— Țin să vă semnalez că doamna este foarte enervată.

— Poștește-o înăuntru!

În biroul comisarului pătrunse o femeie frumoasă, într'o elegantă manta de călătorie.

— D-le Chevalier!, începu ea să spună în loc de salut. Ai intrat într'o situație imposibilă.

— Ce ați spus, doamnă?

— Ții închiși doi oameni nevinovați, anume pe Frank Rull și pe sculptorul Braver.

— Doamnă, trebuie să vă rog...

— D-le, și eu trebuie să te rog să eliberezi pe acești doi domni, îl întrerupse ea, căci „Trandafirul galben” se găsește actualemte — sub pază polițienească —

la ospiciul profesorului Balboni, din Roma. Aici este legitimația mea. Sunt detectivă în poliția criminalistă din Amsterdam, Gaby van Linden. Am arestat, la Assisi, pe „Trandafirul galben”. Este d. Viriwan. Poliția franceză are misiunea de a-l aduce la Paris.

Chevalier respiră șuerător și o privi, fără să înțeleagă.

— Viriwan, d. Viriwan este „Trandafirul galben”? Nu se poate!

— Și totuși așa este! replică energic Gaby, iar Frank Rull pe care-l ți închis este un detectiv al Scotland Yardului, care a venit incognito la Paris, cu scopul de a se socoti cu „Trandafirul galben” pentru crimele comise în Anglia.

— Și Braver?, întrebă comisarul. El a primit doar o scrisoare...

— Acesta nu are absolut nici o legătură cu toată chestiunea. Iar scrisoarea despre care vorbești am mai avut-o în mână.

-- D-ta?

— Da! Mi-ai dat-o personal s'o citesc. Aci, în această cameră, d-le comisar. As-

tăzi nu m'ai recunoscut. Tocmai această scrisoare m'a adus pe urma cea bună. Scrierea, pe care o cunoșteam bine, era a lui Viriwan. Iar cuvântul Assisi mi-a arătat unde să-l caut. Cunoșteam slăbiciunea lui, căci am fost și eu acolo cu el, acum doi ani.

— D-ta? Cu Viriwan?

— Da, pe când mai eram logodnica lui... N'am mai putut rezista sălbăticeii lui gelozii și la 15 Aprilie, i-am trimis, în semn de despărțire, trandafiri galbeni. Chiar pe atunci nu mai era în toate mințile lui. Când l-am părăsit, boala izbucni și fu internat la ospiciul profesorului Balboni. Acum vreun an a fost declarat sănătos și liberat, din păcate, prea de timpuriu.

Ca și cum ar fi fost atins de trăsnet... și parcă îmbătrânit, Chevalier ședea sdrobit în scaunul lui. Niciodată în viața lui nu-i se jucase o festă atât de grozavă.

*

* * *

Braver fu atât de bucuros de neașteptata lui liberare încât începu să cânte tare. La ieșire, întâlni pe coridor judecătorul

de instrucție, care-l chinuise atâtea zile. Măncăru și sigur de nevinovăția lui, Braver trecu pe lângă el fără să-l salute. Acesta îl apucă însă de braț și-l opri.

— Desigur că ești supărat pe mine, d-le?

— Foarte rău.

— Pot să-mi dau seama de aceasta. Dar trebuie să mă crezi că este mult mai greu să pui toată viața întrebări decât ca d-ta să răspunzi odată. Și pentru că sunt atât de obișnuit să întreb nu pot să mă stăpânesc să nu-ți pun o ultimă întrebare, d-le Braver.

— Ce ai mai vrea să știi? Cred că în procesul verbal ai trecut și data când bunicii mele i-a apărut primul dinte.

— Nu, într'adevăr asta n-o știu, răspunse foarte serios judecătorul. Dar dacă vrei să ai bunătatea să-mi spui, acum la despărțire, ce ai avut în pachet când ai părăsit vila Winjet, ți-aș fi foarte recunoscător.

— Este o simplă curiozitate sau un nou obiectiv?, întrebă ironic Braver.

— De astă-dată numai curiozitate.

— Bine, atunci îți voi spune! Dar

în secret! În pachet se găsea pijamaua mea, pe care o întrebuițam la d-na Winjet...

Cu un râs puternic, Braver plecă.

* * *

Frank Rull se plimba prin coridorul hotelului, în care se instalase Gaby. Ea tocmai se îmbrăca și Rull o aștepta. În sfârșit, îi auzi glasul, care-i păru ca o melodie minunată în această dimineată în-sorită. El păși în cameră și îi sărută lung și delicat mâna. Apoi, îi așeză un buchet de trandafiri galbeni, în brațe.

— Te felicit, Gaby!, spuse el. Ai învins.

— Am învins pentrucă nu ți-a reușit în seara aceea să pui mâna pe mine. Războiul nostru s'a terminat. Vezi însă că și femeile pot face ceva.

— Dar cum a ajuns umbrela ta în locuința lui Livarie?, întrebă Rull.

— Foarte simplu. După ce l-am întâlnit la „Moulin Rouge” Livarie m'a condus până la hotel. Umbrela am uitat-o în automobil. El a găsit-o și a luat-o cu el. Bietul om a fost omorât în aceeaș seară. Cum mi-ar fi putut-o da înapoi?... Și cine

a telegrafiat la Marsilia să nu se plătească banii?, întrebă ea acum.

— Desigur că eu. Lui Viriwan i-a reușit să-l convingă pe Livarie să-și transfere banii la Marsilia. Socoteala lui era bună căci acolo s'ar fi aflat de asasinarea lui cu mult cupă deschiderea băncii așa încât i s'ar fi plătit banii, dacă n'ar fi venit telegrama mea.

— Așa dar, tot ai făcut ceva, Frank, spuse ea pentru a-l necăji.

— O altă realizare m'ar bucura mai mult, spuse Rull și-și aplecă ochii.

— Care?, întrebă Gaby și-l privi râzând.

— Să-mi fi soție.

— Desigur că asta îți va fi mai ușor decât să prinzi un criminal periculos.

Și mâinile ei se încolăciră în jurul gâtului lui.

Chiar în seara aceea, Gaby și Frank sedeau la o masă în pavilionul „Armenonville”. De astă dată însă nu unul în fața celuilalt ci strâns îmbrățișați.

— Știi, spuse ea, ar trebui să mai des-

legăm un mister înainte de plecarea noastră.

— Care?

— Ce rol a jucat, în toată această afacere, omul cu pelerina?

— Haha! Frank râse din inimă. Misterul acesta l-am pătruns în timpul când eram închis. S'a dovedit că-l cunoaște tot Parisul, care se distrează pe socoteala lui. Bietul băiat este puțin sucit. Se consideră drept un geniu. După fiecare crimă produce încurcături neliniștitoare. Individul este, totdeauna, extraordinar de bine informat. Totuși încă nu a dus nici o afacere până la capăt. Astăzi a avut, în sfârșit, succes. Când părăseam poliția am dat peste mâna lui întinsă și am trebuit să-i împrumut 100 de franci.

*

* *

Cu primele raze de soare, Gaby și Frank se întorseră acasă. Lăsară pe șofer și se așezară pe jos. Erau primii pietoni, cărora cerul și întreaga lume păreau să le ureze noroc în dimineața aceea.

SFÂRȘIT

J. MAC DOLLAN

BANDITUL

(MASCALZZONI SECUNDUS)

TRADUCERE DE
M. GRIGORESCU

3. Macdonald

ADDITIONAL

(RECORDS OF THE)

RECORDS OF THE

Cu inima plină de speranțe, dar cu buzunarele goale, James Bucloock, reporter special al ziarului „New-Times”, coborî din tren binecuvântând pământul Calabriei, pe care, nu-l mai călcase niciodată și blestemând Parisul în care se oprise câteva zile.

Binecuvântă pământul Calabriei, deoarece James Bucloock, deși după nume englez veritabil, avea totuși în vine sânge italian. Mama lui era doar calabreză.

Primise cu deosebită plăcere propunerea șefului redactor de a pleca în Calabria. De altfel, dintre toți reporterii ziarului „New-Times” el era cel mai indicat: vorbea o italiană perfectă, era întreprid și se specializase în reportaje senzaționale.

Și James Bucloock avea o fantezie foarte bogată. Dar avea și experiența vieții.

Incercase de toate, fusese marinar, chelner, agent de schimb, fotograf ambulant, negustor de perle, dansator, însfârșit, fusese de toate.

Dar se vede că norocul, ca și sora lui, fericirea, e mai mult în interiorul nostru, decât în exterior. James Bucloock reveni la Longra și era acum reporter special. Se simțea pe urmele norocului și se căznea din răspuțeri să-l ajungă.

Binecuvântă pământul Calabriei, firește ca orice adevărat calabrez. Dar la James Bucloock, în afară de sentimentele de pur patriotism, mai era și altceva. Calabria îi oferea ocazia să se claseze definitiv în fruntea reporterilor speciali.

Misiunea lui, pe cât era de importantă, apoi tot pe atât, ba poate chiar mai mult, era și periculoasă. De câțva timp Calabria era terorizată de bandii ul Mascalzzoni, ale cărui isprăvi îngroziseră Italia întreagă.

Dar când s'a văzut că toată poliția calabreză e incapabilă să aresteze pe temutul bandit, când s'a văzut că două companii de carabinieri, trimise în urmărirea

lui Mascalzzoni, au fost măcelărite până la ultimul om, când însfârșit au prins de veste ziarele că această afacere care pasiona opinia publică, putea fi exploatată metodic chiar în ediții speciale, un stol de reporteri speciali s'a abătut asupra Calabriei.

Dar ceeace ar părea de necrezut, e că în câteva zile, toți acești reporteri speciali au fost atacați, jefuiți până și de îmbrăcăminte și puși în imposibilitate de a-și continua investigațiile, cu tot concursul binevoitor dat de autorități.

Ziarele autohtone au făcut chiar mult haz de pățania reporterilor străini cari se băgau ca mieii în gura lupului.

Evident, ziarele străine s'au cam simțit jignite. Reputația lor era în joc. „New-Times” ridică mănuașă arunca de ziarele italiene și expedia imediat pe James Bucklock, bine înțeles anunțând acest fapt cu mult lux de amănunte. Cititorii erau sfătuiți să urmărească cu atenție atât ziarul cotidian cât și edițiile speciale care promiteau să fie cât se poate de interesante.

James Bucloock, cum debarcă la Calais, încasă cecul de cinci sute de lire ce-i pusese la dispoziție ziarul și se opri, în treacăt, la Paris.

În treacăt,... Dar după trei zile se urcă în tren, în gara de Est, cu șapte lire în buzunar. Noroc că avea bilet direct. Ii mai rămăneau șapte lire sterline pentru a cutreera Calabria în lung și în lat, pentru masă, hotel, transport, diverse.

Cam puțin!... Ar recunoaște și cel mai avar englez. Dar James Bucloock nu era omul care să se descurajeze de acest lucru.

Domnii dela redacție doreau reportaje speciale? Prea puțin pentru James Bucloock. El le va trimite un interview: „Mascalzoni despre el și despre alții” cu fotografia și autograful respectiv. Asta putea lesne ocupa trei-patru ediții speciale. Socotind câte douăsprezece la sută procente, venitul se ridica la o sumă frumoasă, o mică avere. Putea, deci, cere telegrafic un avans de câteva sute de lire.

Iși luă geamantanul și se îndreptă pe jos spre hotel, urmând ca a doua zi dimineața să înainteze spre Cosenza în i-

nima Calabriei. Dormi buştean, iar când se trezi, sări bine aispus din pat, sorbi grăbit cafeaua, coborî şi se îndreptă spre piaţa autobuzelor.

Se instalează în autobuz. Era primul pasager şi trebui să mai aştepte.

Plecară.

James Bucloock, instalat comod în fundul maşinei, contempla peisagiile cu ochi strălucitori.

Dar James Bucloock se trezi curând din reveriile sale. Urechea lui prinse un cuvânt care îl făcu să devie atent la discuţiile dintre pasageri.

Domnul de lângă el, un bărbat în vârstă, grasuţ, cu păr argintiu pe tâmpile, citea cu voce tare „Il Corriere della Cosenza” cu ultimele isprăvi ale lui Mascalczzoni.

În faţa lui, un domn rigid, îmbrăcat corect, în negru, cu rozetă la butonieră, asculta atent.

„Vreun magistrat, desigur”, îl clasifică imediat James.

...cu fata lui”... îşi continuă gândul, văzând-o rezemată uşor cu capul de umărul

domnului cu rozetă, privind plicisită în gol.

Lângă dansa, un tânăr citea „Il Messagero”. Citea!... Dar privirea de șoim a lui James, nu-i scăpă faptul că tânărul mai mult trăgea cu coada ochiului la vecina lui...

Pe acesta nu-l clasifică. Tinerii sunt mai greu de calificat decât oamenii maturi.

„În tot cazul, un intelectual”, își spuse.

Lângă tânărul intelectual, un dom chel, gras de tot, cu ochi mici, cu priviri viclene, își mângâia automat burta enormă, pe care se răsfăța un lanț masiv de aur.

„Tipul negustorului”...

Lângă negustor, „un funcționar de la poștă”, după cum îl arăta uniforma, „cu nevastă-sa”, probabil. Mai erau apoi două coamne, „surori sau rude”, fiindcă amândouă erau în doliu; trei domni, toți trei funcționari sau mici proprietari, după aparențe, un preot cu fața strălucitoare de tinerețe și doi studenți în teologie.

Toți tăceau și ascultau. Vocea sonoră a cititorului răsuna mlăcioasă ca o melodie.

— Ei, dar asta-i imposibil, sări grav negustorul, întrerupând lectura. E imposibil, afirm. Am avut în tinerețe o băcănie la Catanzaro. Cunosc foarte bine locurile. Dela Catanzaro la Reggio sunt circa o sută șaizeci de kilometri în linie dreaptă. Pe șosea e însă cel puțin dublu. Dar pe un teren așa de accidentat, cu pante rezezi și curbe la tot pasul, e imposibilă o viteză mai mare de patruzeci de kilometri pe oră, deci în cel mai bun caz, după minimum patru, cinci ore, putea fi Mascalzzoni la Reggio, iar nu după două ore.

— O fi cunoscând vreun drum lateral sau vreo potecă prin munți, răspunse blând unul din studenții în teologie.

— Odată ce e vorba de o sută șaizeci de kilometri în linie dreaptă, nu mai încapă nici o potecă, răspunse hohtărît domnul cu „Il Messagero”.

— Atunci e cu totul inexplicabil, interveni cineva.

— Numai în cazul când admitem existența unui singur Mascalzzoni, rosti sentențios James, căruia nu-i scăpase zâmbetul domnișoarei. Dar, Doamne! cine garantează că la Catanzaro și la Reggio a fost însuși Mascalzzoni? Eu unul afirm că nu a fost.

Toți îl priveau cu atenția încordată. Într'adevăr, era foarte probabil. Ba chiar era sigur, că nu putea fi în acelaș timp și la Catanzaro și la Reggio. James Bucloock continuă:

— Și-a risipit banda în toate părțile pentru a deruta autoritățile. Jefuesc în acelaș timp în diferite puncte, iar Mascalzzoni nu e nicăieri. Poate că dânsul să se fi retras complet din afaceri, surmenat de urmărirea din ultimul timp. Continuă borfașii de rând, care, pentru a-și asigura succesul, se dau drept Mascalzzoni, deși unii din ei, poate nici nu-l cunosc. Cred că e o explicație destul de simplă conchise el.

— Păcat că nu e și justă, interveni domnul cu „Il Messagero”. Eu, ca avocat, m'am deprins să examinez cazurile din

toate punctele de vedere, înainte de a cede ceva.

— Mă rog, dar cum îți explici dumneata prezența, în diferite puncte, în acelaș timp, a unei singure persoane? replică James.

— Pardon! Dar dumneata ești sigur că relatările ziarelor sunt absolut juste, chiar în ce privește preciziunea cronologică a faptelor? Eu afirm că Mascalzoni a fost și la Catanzaro și la Reggio, dar nu la orele reate de ziare.

— Eu afirm că n'a fost la Reggio, replică ferm convins James, care știa că cel puțin data, ziarele o redau întotdeauna exact.

— Pari a fi foarte bine informat în chestiunea aceasta, insinuă cu sarcasm avocatul.

— În tot cazul, mai bine ca alții, răspunse James, negăsind imediat un răspuns potrivit.

În acel moment, mașina stopă brusc, iar șoferul întoarse livid capul și murmură:

— Mascalzoni!...

Un fior de groază îi străbătu pe toți.

Domnișoara tresări și se lăsă moale pe umărul domnului cu rozetă, murmurând îngrozită:

— Papa, mi-e frică!...

O doamnă sări de pe scaun în picioare, privi holbată înainte și recăzu imediat la loc, murmurând ca o rugăciune:

— Dumnezeu, ce ne facem?

Numai James Bucloock era satisfăcut.

Mascalzzoni!... Banditul Mascalzzoni... criminalul! feroce, veșnic însetat de sânge, hiena Calabriei, îi ieșia înainte, scutindu-l de a mai scotoci, zadarnic, munții.

— Toată lumea coboară! strigă de afară o voce de stentor.

Toți se îndreptară grăbiți spre ușă, că nu e de glumit cu Mascalzzoni.

— Ne jefuește tâlharul, se tângui negustorul.

„Dar e adorabil băiatul ăsta”, gândi James. Ce-o să-i ia lui? Șapte lire sterline. Dar el, în schimb, ce mai telegramă o să trimită: „Jefuit Mascalzzoni, trimiteți bani, amănunte poștă”.

Pasagerii, așezați în flanc câte unul, tremurând de frică, cu brațele în sus, aștep-

tau desfășurarea evenimentelor, ca un șir de condamnați la moarte.

James coborî din autobuz cu mâinile în buzunare, privind mulțumit în jur. Pasagerii erau încadrați de cinci bandiți cu revolverele întinse. Li scrută cu privirea, căutând pe Mascalzzoni. Dar nici unul din bandiți nu se evidenția. Toți păreau din aceeași bucată. Niște piperniciți, cari, nici pentru tăiat piatră nu erau buni.

Unul din ei da ordine scurte. Desigur că acela era Mascalzzoni.

„Mascalzzoni!... Doamne, ce desiluzie!”..

S'a dus dracului interviewul... Va trebui să și-l facă singur din căpățâna ceia cu fruntea de un deget, cu ochii în fundul capului, cu nas turtit, cu gură neisprăvită? O pocitanie de om. Și-l închipuise sdra-văn ca un munte, inteligent, energic, de neînvins... și când colo, poftim Macalzzoni. S'a dus dracului și fotografia și autograful!... Acesta, desigur că nici nu știe carte.

Dar Mascalzzoni îl văzu și îi strigă:

— Hei, tu de colo, treci la rând și mâinile în sus.

James Bucloock îl privi cu scârbă.
 Mascalzzoni!... Să-l răpui cu un simplu uppercut. Ii răspunse disprețuitor, vorbind tărăgănat:

— Asta numai dacă vreau...

Banditul îl prii deconcertat, nevenindu-i a crede că auzise bine. Pasagerii întoarsă privirile spre el. Indrăzneă să-l înfrunte pe Mascalzzoni?

Lui James i se umflă pieptul de mândrie.

Dar Mascalzzoni își reveni și tună înfuriat:

— Măinile sus, zic!

— Serios? îl întreabă James, făcând pe miratul.

Efectul fu extraordinar. Mascalzzoni îl privea înmărmurit. Așa îndrăzneală încă nu întâlnise niciodată. Bandiții ceilalți uitară de pasageri și îl înconjurară amenințatori. Dar lui nu-i păsa. Avea o rară bună-dispoziție. Pericolul, îi ațâța nervii.

— Și zi, mâinile sus! Hai?...

Incepu a râde. Un hohot care se revărsa ca un duș rece peste spectatori.

— Ei, știi că-mi placi? Cum te cheamă băiețuș? continuă el batjocoritor.

Asta era obrăznicie crasă.

— Eu sunt banditul Mascalzzoni. N'ai auzit de mine? urlă înfuriat acesta.

— Mascalzzoni?... Tu ești Mascalzzoni? Ha, ha, ha...

Iată pe cine căutase el. Iată hiena Calabriei... să-i astupi botul cu un pumn. Iată demonul care e pretutindeni și nicăieri. Să treci pe lângă el, ca pe lângă o vită. Iată pentru ce venise el tocmai în Calabria.

— Tu ești Mascalzzoni? repetă el ca o dojană.

— Dar ce, nu-ți vine a crede? întrebă mai potolit banditul.

James îl examinează din cap până în picioare.

— Tu ești Mascalzzoni?...

Banditul îl privi bănuitor. Tânărul acesta devenise suspect. Ii răspunse cu totul potolit și cu o nuanță de nesiguranță în voce, care nu scăpă lui James.

— Mda... Eu sunt Mascalzzoni.

James se apropia.

— Ascultă, îi spuse punându-i mâna pe

revolver, lasă jucăria asta în jos. Ar putea chiar lua foc.

Privirea lui Mascalzzoni era nesigură. Sovăia... Totuși, lăsă arma în jos, și-l privi intrigat.

— Dar tu cine ești?

— Cine sunt eu? Hm!... O să-ți pară poate ciudat. Ei bine, eu sunt... Mascalzzoni.

Banditul îl măsură din cap până în picioare. James Bucloock era într'adevăr înalt, vânjos, adevărată sîatură de atlet, dar în costumul lui elegant de sportsman, părea un pui golaș de găină într'un cuib cu pui solemni de cioară.

— Ei, ce zici? îl întrebă misterios James.

Banditul îl privea năuc. Unul din tovarășii lui întrebă:

— Ce zice?

— Zice că el e Mascalzzoni, răspunse banditul cu glas scăzut.

James Bucloock, sigur de el, de flair-ul lui care niciodată nu dăduse greș, îl privi cu superioritate. Bandiții se înseninară la față și lăsară revolverele în jos. James

Bucloock câștigase partida. El era Mascallzoni.

— Dar tu cine dracu ești? îl întrebă pe bandit noul Mascallzoni.

— Sunt Guido Guidolini din Sicilia. Pe acolo nu mai merge, iar pe aici nu sunt cunoscut... Ce era să fac? Știu că nu e cinstit, dar lucrez în numele tău. Nu te superi!...

— Foarte rău, băiete, foarte rău... Mie nu-mi place să-mi tae alții macaroanele... Te iert acum, pentru că nu ești de pe aici. A doua oară însă... Eu nu mă joc!

Privirea de șoim a lui James, se opri pe lanțul dela vesta lui Guidolini. Il apucă și trase, scoțând un ceas de aur, o minune a tehnicei.

— Ei, dar știi că-mi place ceasul tău?...

„Aur masiv cu lanț cu tot, șase sute de lire italiene, pe puțin. Aș putea renunța la avans”, gândi James.

— Ți-l iau ca amintire... Nu te superi!

Și i-l luă. Apoi îi șopti confidențial la ureche, arătându-i pasagerii:

— Aceștia sunt partea mea. Li duc până

la Cosenza!... și începu a râde, lăsând pe Guido Guidolini să înțeleagă ce-o putea.

II.

Mașina plecă și se cutremura de hohotele celor dinăuntru... Dar avocatul nu râdea. Și nici domnișoara. Vorbeau! Lui James îi fu necaz. Ar fi vrut ca tocmai ei să râdă.

— Domnule, vorbi funcționarul dela poștă, ai un tupeu extraordinar...

— Mi-ai salvat cincizeci de mii de lire, adăugă, fericit, băcanul.

— ...și mie două mii... adăugă părintele, binecuvântându-l în gând.

— În definitiv, prezența de spirit e întotdeauna binevenită, găsi nimerit să îndrume ceva mai tare avocatul, ca să se audă în tot autobuzul.

— Dar mi se pare că aici nu a fost numai prezență de spirit, interveni James, care nu admitea să i se știrbească din merit.

— Ba da. Acelaș lucru îl puteam face și eu, sau dumnealui, sau chiar părintele... vorbi ironic avocatul. Vedeți? continuă el,

bandiții ăștia nu sunt decât niște proști pe cari oricine îi poate duce de nas.

— Tare mi-e teamă că te înșeli.

— Pe mine, unul, nu m'a emoționat de loc întâmplarea aceasta, spuse avocatul.

— Poate unde nu ai la dumneata nimic de valoare, îi răspunse, insolent, James.

— Te'nșeli amice. Am la mine douăsprezece mii de lire, onorariul ultimului meu proces.

„Ce lăudăros”, gândi James. Nici într'un an nu câștigă el atât cu pledoariile lui... Hm!... Ciudat. Tare ciudat. Cinzeci de mii băcanul, două mii popa, douăsprezece mii avocatul, în total șaizeci și patru de mii de lire pe cari îi salvase el, și nimeni nu-i adresa nici o mulțumire. Dar banii lor, fără el, ar fi fost iremediabil pierduți.

Domnișoara din față nu-l învrednicea nici măcar cu o privire. Asculta distrată vorbele avocatului...

„Ah, dacă ar fi fost imbecilul acesta de avocat în locul meu, ce l-ar mai fi felicitat, ce-ar mai fi răs împreună. Sau poate e prea puțin... poate vor emoții mai puternice”, gândi, tremurând de necaz, James.

— Eu, însă, întotdeauna m'am bizuit pe înțelepciunea prostului și pe prostia înțeleptului... continuă avocatul și începu să râdă satisfăcut.

Ce dracu zice ăsta? gândi James.

— Și care ar fi în cazul de față înțelepciunea prostului? întrebă obraznic James, încruntând sprâncenele.

— Guido Guido'ini.

— Și prostia înțeleptu'ui?

— Mascalzzoni.

Era un simplu joc de cuvinte, pe care însă majoritatea celor din autobuz nu prea îl înțelegea, dar începură toți să râdă destinzându-și nervii excitați.

Pentru James însă, aceasta era o provocare directă.

— Dumneata, continuă avocatul, știi că din toată gluma asta te puteai alege cu un glonte în cap? Și asta pentru ce? Pentru banii dumitale, pe cari sper că îi ai, pentru ai mei și pentru ai celorlalți.. Dar, Doamne, noi îi dam bucuros, decât să te vedem pe dumneata asasinat în fața noastră, pentru sumele noastre, neînsemnate față de viața unui om.

— Asta nu se putea.

— Dar dacă era într'adevăr Mascalzoni?

— Nu putea fi.

— Ești extraordinar. Cum nu putea fi?

— Pentrucă...

Un gând îi fulgeră mintea: să-și bată joc de toți.

— ...pentrucă Mascalzzoni, sunt eu!

Fu adevărată lovitură de trăsnet.

Domnișoara deschise ochii mari și îl privi îngrozită.

„Îți plac acum? Sunt mult mai interesant doar”, gândi James zâmbind sarcastic.

Avocatul tăcu și se ghemui la locul lui. Băcanul începu iarăși să transpire. Ceilalți îl priveau muți de groază.

— Cazul acesta găsesc că e mult mai emoționant decât primul, șueră printre dinți James, adresându-se avocatului.

— Intr'adevăr... într'adevăr!... se grăbi să confirme acesta.

— Apropos. Dece p'edezi așa de ieftin? Numai douăsprezece mii, zici? Și e adevărat că îi ai la dumneata?

— Mă rog, poftim.

Avocatul sesiză delicata aluzie, scoase portofelul și întinse banii lui Mascalzzoni Secundus, care îi luă cu un aer foarte natural.

— Parcă am zărit și ceva mărunțiș!...

— O bagatelă...

— Nu-i nimic. Nu strică... și-i luă și pe aceia.

James jubila gândindu-se. „Hei, domnule avocat, dumneata ești și mai prost ca Guido Guidolini. Ce-o să mai râdem de dumneata la urmă”.

— Dumneavoastră? se adresă zâmbind grațios băcanului.

Acesta scoase, tremurând, un teanc de bancnote și i-l întinse, ferindu-se de a-i atinge mâna.

— Numai banii vă rog, îi lămurî James, refuzând bijuteriile.

Râdă pe rând toți pasagerii fură jefuiți.

— Apropos, rsoti el calm. Nu cumva e printre dumneavoastră vreun Mascalzzoni? Nu? Nu e niemi? Nici dumneata d-le avocat? Nuuu? Se poate?... Atunci pot fi liniștit.

Toți tăceau. Nimănui nu-i ardea de glumă cu Mascalzzoni, hiena Calabriei. James Bucloock se gândi să mai continue puțin farsa.

— Hallooo!... Șofer! Oprește!

Deschise ușa. Coborî. Rămase lângă autobuz privind liniștit înăuntru. Pasagerii îngroziți nici nu mișcau. James îi privea pe rând.

„Ah, cum îmi mai bat joc de voi, cum îmi mai bat joc. Acum o să-mi mulțumiți că vă dau înapoi banii, banii voștri cari, fără mine, i-ar fi luat Guido Guidolini. Vă dați acum seama ce pot eu”.

Se simțea extraordinair de bine dispus. Le mai dăduse odată dovadă de puterea lui, de puterea lui James Bucloock, a neînvinsului James Bucloock.

Se pregătea să se urce din nou în mașină, înapoiindu-le banii, în hohote batjocoritoare de râs. Dar un gând i se înfipse în creier, ca un cuțit aruncat de departe de o mână măiastră care i-ar fi despicat capul în două; deoparte șapte lire sterline, ceasul de aur și interviewul cu Mascalzzoni, de

cealaltă parte circa o sută de mii de lire italiene.

Privi disprețuitor pasagerii din autobuz și, trântind ușa cu putere, James Bucloock, reporter special al ziarului „New-Times”, dispăru, hoțeste, în pădure.

III.

Se strecură printre primele rânduri de copaci cu o grabă destul de explicabilă. Apoi se opri și rezemat de un copac, începu să scrie!... Paginile umplute cu scrisul lui mărunț, se succedau cu repeziciune. James Bucloock pătrundea în inima blok-notesului cu aceeași imaginație cu care pătrunsese în inima Calabriei.

Povesti întâlnirea cu Guido Guidolini, bestia veșnic însetată de sânge care ar fi sfâșiat pe toți, dacă nu era el, James Bucloock. Povesti apoi de Mascalzzoni care jefuise autobuzul, adăugând însă că tot el, James Bucloock, reporterul special, s'a luat după bandit și e pe urmele lui.

După cum se vede numai adevărul, purul adevăr. Nu avea nevoie de prea multă

imaginație. Numai adevărul... dar prezentat într'o formă cu adevărat senzatională. Reportajul acesta era o capodoperă a genului. Un reportaj demn de James Bucloock.

Ah, de data asta va fi pe deplin mulțumit Ready, redactorul-șef.

— James, băiete, îi spunea el întotdeauna, lasă frâu liber imaginației. Nu căuta prea multă realitate. Aia nu face doi bani. E vax. Dar din ea poți scoate munți de aur. Numai să știi cum. Nu uita că ești reporter special, băiete. Nu-ți neglija genul: senzational.

Da, desigur. Avea dreptate Ready. De data asta va fi încântat. Trimitea ceva în genul lui. Și James Bucloock continuă să scrie cu aceeași inspirație. Reciti apoi manuscrisul și satisfăcut, își bagă block-note-sul în buzunar. La prima poștă îl va expedia.

La prima poștă! Trebuia neapărat să descopere așa ceva. Reportajul nu trebuia să întârzie prea mult. Trebuia să ajungă la Londra cel mai târziu odată cu ziarele italiene. Pentru aceasta trebuia neapărat

să descopere o poștă. Nu era tocmai simplu, când te afli într'o pădure în care nu ai mai călcat niciodată, nu ai nici hartă și oarecari puncte de reper. Avea deci nevoie de un ghid. Ii trebuia un ghid care să cunoască perfect împrejurimile, să-i poată da informațiuni precise.

James iuți pașii și indu-se să ajungă mai repede la locul unde îi atacase Guidolini.

„Guido Guidolini”, Doamne, ce idee genială. Desigur că Guido Guidolini îi va fi de folos. Cunoștea doar perfect împrejurimile și va avea mare plăcere să scape de un așa concurent prin partea locului.

Ajunse însfârșit acolo, dar Guido nu era nicăieri. Privi cu atenție de jur împrejur, dar nu descoperi nimic. Ascultă încordat, dar urechea lui fină nu prinse nimic suspect. Unde putea fi Guidolini?

Iși strânse palmele și făcând din ele un cornet, le apropia de gură, și începu să strige, mișcând încet capul în toate părțile.

— Guidoliniiii...

Mai strigă odată și mai puternic.

— Guidoliniiii...

Nici un răspuns afară de ecou. Oare să

Ne atât de fricos Guidolini, încât să se teamă să răspundă? Strigă din nou:

— Guidoliniii...

Nimic. Se așază necăjit sub un pom. Mare dobitoc și Guidolini. Adică de ce să se teamă să răspundă? Pentru că desigur auzise strigătul. Fricosul!

În acel moment un fluerat strident, ascuțit, ca vâjâitul unui glonte ce trece pe lângă ureche, îl făcu să tresară. Ascultă atent. Flueră și el. Ii răspunse alt fluerat mai apropiat. Se ridică și se îndreptă într'acolo, strigând de data asta mai încet:

— Guidolini, allo... Guidolini...

Întâlnirea dintre cei doi bandiți nu fu lipsită de cordialitate. Falsul Mascalzzoni îi scutură puternic mâna, iar Guidolini îl bătu frățește pe umăr, gândindu-se că, în sfârșit, i-a pus Dumnezeu mâna în cap: îl ia Mascalzzoni în banda lui!

Bandiții ceilalți îl priveau cu admirație. Guidolini îl trată cu o sticlă de rom din care James trase cu poftă câteva înghițituri. Mascalzzoni făcu tratație cu țigări Lucky-Strike, dar Guidolini nu se lăsă mai prejos și îl servi în schimb cu o „gitană”.

— Ceva de mâncare nu aveți? întrebă James căruia drumul prin pădure îi deschisese o poftă nebună.

— Cum nu! Se poate să nu avem?

„Aceștia sunt bandiți adevărați, gândi James așezându-se turcește în fața unui rucksack din care Guidolini, ca un scamator, scotea tot felul de bunătăți.

Mâncă așa cum se cuvine să mănânce un bandit flămând. Guidolini, așezat lângă dânsul îi vorbea:

— Ce ai de gând să faci?

— Nu știu, răspunse James devorând cu poftă de lup un picior de găină.

— Noi îți putem fi de vreun folos?

— Nu știu, răspunse el indiferent, mestecând grăbit.

Guidolini îl privi un moment derutat. Apoi continuă plin de speranță:

— N'ai vrea să ne iei în banda ta? Suntem toți unul și unul, oameni în care te poți încrede.

— Nu știu, dragă, nu știu.

— Nu ai nevoie? Unde e banda ta?

— Ascultă, îi vorbi răspicat James, ștergându-și cu dosul palmei buzele cari strălu-

ceau de grăsime, eu când mănânc, nu știu nimic până ce nu isprăvesc de mâncat.

Guidolini se făcu că râde, iar James își înfipse dinții în alt picior de găină.

După ce termină, își șterse din nou gura, mai trase câteva înghițituri de rom și își aprinse țigara, pe care i-o oferise Guidolini.

— Acum, dragul meu, să stăm de vorbă, rosti el mulțumit. Eu, drept să-ți spun, de bandă nu mai am nevoie. Mă las de meseria asta. Mi-ajunge. Am strâns ceva bani și de-acum mă las la fund. Uite de ce te-am căutat. Tu ești un băiat de treabă. Vreau să te ajut. Îți las ție numele meu. Îți va fi de fo'os. Strigă tu'uror: Eu sunt Mascallzoni! Dar vorbește hotărât, convins și nu sta prea mult de vorbă. Ți-a picat în labă cineva, oricine-ar fi, nu-l lăsa. Așa cum fac eu. Fii energic băiete! Fii demn de numele ce-ți las! Pentru că știi, de astăzi înainte numai tu ești Mascallzoni. Celorlalți cari lucrează în numele meu, am să le succesc gâtul.

Și nu te lăsa tras pe sfoară de nimeni. Nu fii generos, dar nici bestie. Te atinge

eineva, mută-l dincolo, dar dacă se supune, lasă-l în plata Domnului.

James vorbea, iar Guidolini asculta atent. Sfaturile acestea îi vor fi desigur de folos.

— Dar unde pot găsi eu pe aici vre-un oficiu poștal?

— Poștă? În orice sat, dragă.

— În orice sat, bine, știu, dar pe unde pot ajunge mai repede în cel mai apropiat sat? Eu nu cunosc locurile pe aici.

— Treci șoseaua și o iei pe coastă. Cobori apoi pe drum la vale și intri în Campovechio, un sat mare în care găsești de toate. Dacă ai nevoie îți pot da o adresă bună. Un somn liniștit, o masă bună, un cal, o trăsură și toate pe deplină încredere. E omul meu.

— Nu dragă, n'am nevoie, mă descurc singur. Am șters-o.

Dădură din nou mâna ca doi prieteni buni și vechi și James Bucloock, cu conștiința împăcată ca după o faptă bună, o luă grăbit la picior, schițând în minte cel de al doilea reportaj senzational, pentru edițiile speciale ale lui „New-Times”.

IV.

Șoseaua era pustie. Cu atât mai bine. Era, deci, în siguranță. Pentru că deși avea tot felul de legitimații, James evita să mai aibă de aface cu cineva. Dorea să ajungă mai repede în sat. Asta până nu ajungeau ziarele din Cosenza, în care desigur că se găseau o mulțime de amănunte asupra lui Mascalzzoni. Dar dacă pentru veritabilul Mascalzzoni nu prea avea cine știe ce simpatie, în schimb pentru Mascalzzoni din autobus, avea o atenție deosebită, plină de prevenire. Dorea să se termine odată cu el. Și cât mai curând chiar.

Pentru aceasta nu avea nevoie decât de un rând de haine. Atât. Prea puțin lucru pentru oricine. Când ai bani, chiar în mijlocul Londrei desbraci un om, d'apoi într'un sat din Calabria.

O luă pe coastă, printre stânci, căutând drumul indicat de Guidolini. Il găsi curând și respirând ușurat, coborî în vale, îndreptându-se spre satul care se zărea pierdut în fundul văii.

Incepu să fluere o șansonetă la modă. Se simțea ușor, plin de vigoare. Pachetul cu lire din buzunarul pantalonilor, îl înviora ca un generator electric.

„Curățel, tare curățel”... gândi el intrând pe drumul pietruit în satul cu case mari, frumoase și cu grădini îngrijite... Din loc în loc prăvăliile cu firme pictate de o mână neîndemânatică, cu ușile deschise larg în lături, așteptau clienții, cari cel puțin la ora aceea, nu prea erau numeroși.

James examinează atent firmele, nu atât din punct de vedere pur estetic, ci mai mult silindu-se să înțeleagă senzul lor. Pentru că firmele din Calabria dacă nu sunt frumos pictate sunt însă pline de originalitate. Ba chiar ecva mai mult, au un humor specific calabrez.

Intră „La Regenerarea Poporului”, un fel de han, restaurant și magazin de mărunțișuri. Reținu o cameră, comandă o masă îmbelșugată, expedie telegrama cu „jefuit Mascalzzoni, trimeteți bani, amănunte poștă” împreună cu primul reportaj

din senzationala serie și se culcă apoi cu conștiința împăcată.

Se trezi în amurg. Toate în cea mai perfectă regulă. Două, trei zile putea să stea să se odihnească fără nici o grijă. Absolut fără nici o grijă. Putea să stea liniștit, să scrie. Era exclus ca Mascalzoni să fie prins tocmai în zilele când James își întocmea reportajul. Nu l-au prins ei atâta timp și o să-l prindă tocmai acum? Exclus.

Coborî în sala comună.

— Ceva ziare... ceru liniștit hangiului.

— Ziare? îl întrebă acesta de parcă nu ar fi auzit bine.

— Da, ziare din Cosenza.

— Din Cosenza încă? repetă cu aceeași intonație. hangiul. Păi... să vedeți. În tot satul nu sosesc decât trei ziare din Roma, la trei abonați. Aș putea să vă procur ceav, dar nu tocmai noui.

James Bucloock, reporter special, cu greu ar fi crezut că există oameni pentru care lectura unui ziar nu e tot atât de necesară ca un dejun, bunăoară. Totuși ridică indiferent din umeri și murmură:

— Atâta pagubă.

Se urcă în cameră și se puse pe lucru. Capitolele se succedau vertiginos. „Pe urmele banditului”, „Un ajutor neașteptat”, „Un reporter original”, „Insfârșit, față în față”, „Care pe care?”, „Mascalzzoni prizonierul lui James Bucloock”, „Când se amestecă autoritățile”.

Autoritățile!... Ce perdaf le mai trase James Bucloock. Tuna și fulgera împotriva lor. Doar din cauza lor l-a scăpat pe Mascalzzoni. James Bucloock cerea deplină libertate de acțiune și protesta împotriva șicanelor ce îi făceau autoritățile, din invidie desigur. Cerea protecția guvernului Maestății Sale. Cerea chiar o anchetă severă la fața locului. Era doar sigur că până ce se vor sesiza cei în drept, el va fi demult la Londra.

„Arestarea lui James Bucloock”, „Fuga lui Mascalzzoni” și „Din nou pe urmele banditului” încheiau cel de al doilea reportaj. Material suficient pentru cinci ediții speciale.

A doua zi își procură un costum nou și jucă toată ziua popici cu un domn Cuvig.

notti care, întâmplător, era șeful poliției comunale.

A treia zi șeful poliției îl invită la o nuntă, într'o comună învecinată.

A patra zi primi telegrafic banii dela Londra. Insa poșta din Campovechio nu fu în stare să-i achite decât un acout de o mie două sute de lire italiene. Pentru rest îi dădu un cec pentru centrala din Lauria.

A cincia zi era mahmur. Trăsese un chef monstru cu domnul Cuvignotti și cu dirigintele poștei, un tânăr foarte simpatie dealtfel și care era foarte încântat de cunoștință.

A șasea zi era iarăși gata de drum. Despărțirea a fost oarecum emoționantă. Hangiul îl conduse cu ploconeli până în mijlocul drumului, iar Cuvignotti și dirigintele poștei, până în marginea satului. Cuvignotti îi dădu tot felul de sfaturi pe cari James le ascultă distrat. Apoi se îmbrățișară frățește și James Bucloock, înarmat de data asta cu un revolver pe care i-l dăruise ca amintire șeful poliției, cu un rucksack încărcat cu bunătăți dela „Re-

generarea Poporului", se pierdu curând în urmărirea lui Mascalzzoni, hiena Calabriei.

V.

Hoinărea la voia întâmplării. Dealtfel numai așa putea să-l întâlnească pe acel Mascalzzoni, veșnic pretutindeni și totuși nicăieri.

Lăsă în urmă pădurea lui Guido Guidoilni și se urcă pe o potecă în munții sălbatici.

Drumul era obositor. Merse fără întrerupere două-trei ore, gândindu-se la interviewul ce avea de luat. Desigur că oricât ar fi de sălbatic Mascalzzoni, nu-i va refuza acest interview. Nu și-l va refuza față de el însuși. „New-Times” îl va face celebru în toată lumea. Care ar fi acela, să reziste unei tentații?

Se vor așeza unul lângă altul ca doi prieteni și va începe spovedania. Întrebările nu vor fi prea indiscrete. Mai mult generalități. Impresii asupra Calabriei, păreri asupra explorării polului Nord cu submarinul și reflecții asupra situației din Indii. Cât despre rest, rămânea pe seama

lui James Bucloock, că doar nu degeaba e el reporter special.

Fotografia și autograful trebuiau însă neapărat luate. În special autograful. „Pentru simpaticii Londonezi, salutări prin „New-Times”. N’ar fi rău. Sau: „Lui James Bucloock, care e și reporter și inteligent”. Ar turba Kerry dela „Morning”.

Se opri în loc. Obosise. Ii era foame. Căută cu privirea un loc unde să stea să mănânce, să se odihnească, poate chiar să doarmă.

Se așeză la umbra unui copac, pe o fâșie de iarbă. Desfăcu rucksackul. Mânca liniștit, goli o sticlă de vin vechiu, își aprinse o țigară și... ațipi.

VI.

Dar nu avu noroc de multă odihnă, căci fu trezit brusc din somn.

— Pungașule!... strigă înfuriat omului din față care îl privea cu ochi sticloși.

Dar acesta îl privea țintă, fără să crâcnească.

— Dobitocule, continuă el, pe mine ți-ai găsit tu să mă jefuiești?

— Eu n'am vrut să te jefuiesc, vorbi liniștit necunoscutul.

— Dar ce cauți atunci lângă mine?

— Am văzut sticla și am vrut să te rog să-mi dai voie să beau și eu puțin, căci mi e sete.

— Minți cu nerușinare. Ce căutai în buzunarul meu?

— Ai visat poate. Eu nu sunt hoț.

— Ești un pungaș, un hoț.

— Ascultă jupâne, nu te întinde prea mult la vorbe de astea, că...

— Ei, că?... că?... că ce? Cine ești tu măi băiete de mă ameninți?

— Sunt factor poștal...

Il măsură din cap până în picioare. Cu fața arsă de soare, cu umeri lați de atlet, cu piept de taur, cu niște pumni cât oalele, factorul îl privea cu îndrăzneală.

— ...și nu permit nimănui să mă insulte.

Sunt autoritate și sunt în exercițiul funcțiunei, la seama!

— Ii fi, băiete, când duci scrisori... dar nu când mă buzunărești pe mine. Nu s'a născut încă omul să mă prade!...

— Zău bre. Da' isteț mai ești, îi răspunse batjocoritor factorul.

— Mă dobitocule, știi tu cine sunt eu?

— Ei, cine ești tu, macaroană prăjită?

James tresări. „Macaroană prăjită?” În-
drăzneala imbecilul de factor să-l provoace
pe James Bucloock? Pe teribilul, neînvin-
sul James Bucloock? „Stăi că-ți arăt eu
ție”, gândi el și sărind în picioare, tună:

— Eu sunt Mascalzzoni!

Își alesese bine arma. Acest cuvânt fă-
cea pe oricine să tresară. Chiar și factorul
tresări.

— Mascalzzoni? murmură el uimit. Tiii..
D’apoi de când caut să dau cu crucea peste
tine. Am să-ți sucesc gâtul!

James îl privi încruntat. Nu se temea,
dar socoti că ar fi în avantajul său să e-
vite lupta corp la corp și să-l ție la res-
pect cu revolverul. Dar factorul, presim-
țind intenția, sări ca o fiară și-l apucă
de mână.

— Dă drumul! ordonă James.

— Ei dragă Mascalzzoni, rânji facto-
rul fără să-l slăbească, ce-ai zice dacă ți-aș
suci nițel gâtul?

— Dă drumul îți spun! ordonă James,
simțindu-și mâinile strivite.

Își depărtă puțin corpul și-i trânti pu-

ternic un genunchiu în burtă. Factorul gemu de durere și-i dădu drumul. James scoase revolverul, dar o lovitură puternică peste cap îl făcu să-l scape jos. Era amețit. Simți un cerc de fier încleștându-i gâtul. Încercă să se opue, să strige.... Făcu un efort disperat și răsucindu-și puțin corpul îi trânti o formidabilă lovitură, faimoasa „jumătate” a lui Nelson cu care desecri esise din încurcături prin cartierele nău famate ale Londrei. O lovitură în stare să coboare un taur, dar care pe factor mai mult îl surprinse decât l-ar fi amețit. Se aplecă într-o mișcare de fulger și trase din cizmă un cuțit lung, strălucitor și se repezi la James care nici nu avusese timp să ridice revolverul.

James pară lovitura, încleștând puternic brațul factorului. Nu-i era lui teamă de asta.

Vârful cuțitului îi sfârteca pielea, încercând să pătrundă în carne. James se văzu pus în imposibilitate de atac.

— Ascultă, scrâșni văzând că se îngroașe gluma. Dă-mi drumul. Eu nu sunt Mascalczzoni. Eu sunt James Bucloock, reporter special al ziarului „New-Times”. Am

acte, pașaport, totul în regulă. Dă-mi drumul să ți le arăt. Am glumit.

Dar cuțitul i se înfigea în braț și sângele se scurgea cald pe jos. James încleștă și mai puternic brațul „Mâna să-și facă datoria, gândi. Căci dacă mâna trădează, plătește inima”.

— Ei, băiete, cu mine nu ieși tu nici un premiu, avu el tăria să glumească.

Strângea din toate puterile. Corp la corp, împingându-se unul pe altul, scrâșnind, strângându-se puternic, fiecare încerca să se libereze din strânsoarea celuilalt. Văzuți de departe, cei doi oameni ar fi părut o singură ființă. Nici nu mișcau. Forțele lor se contrabalansau. Acțiunea era egală cu reacțiunea. Dar factorul adoptă o nouă tactică. Incepu să miște pumnalul, sfârtecând în zeci de locuri brațul lui James. Așa nu mai putea rezista. **James** își dădu imediat seamă. Mâna nu-l va trăga, știa el bine, dar va fi învins. Presimțea.

Dacă unul din ei trebuie să cadă, cu atât mai rău. Acela însă în nici un caz nu va fi James.

Calculă un moment forța ce îl împingea

puternic. Apoi împinse și mai viguros în-
nainte. Factorul cedă un pas, dar se opintea
din toată puterea. Asta voia și James. Se
lăsă pe spate și factorul se prăbuși peste
el, în timp ce James se răsuci în aer ca o
pisică și căzu la pământ în spatele facto-
rului. Sări imediat și ridică revolverul.

— Blestematule. Ai merita să te împușc.
Ridică-te!

Factorul abia de se mișca.

— Lasă cuțitul și ridică-te! repetă Ja-
mes.

Dar factorul mai tresări odată și răma-
se nemișcat. James se apropie. Il privi
atent. Se aplecă. Il întoarse cu fața în sus.
Factorul era mort. Căzuse în propriu-i
cuțit.

— Să te ia dracul, dobitoacule! murmură
el închiudat.

Ce era de făcut? În primul rând se
îngriji de dânsul. Încercă să se panseze
dar sângele pătrundea printre cârpe. Își
strânse puternic brațul pentru a opri cir-
culația sângelui. Nu putea rămâne așa.
Trebuia să se îngrijească. Încotro? Inapoi
la Campovechio. Când ești bolnav, stai
acasă.

VII.

Istovit de puteri se prăbuși în pat la „Regeneratorul Poporului”.

Fu pansat de Ugo Santaroza, fost sergent sanitar în armată și actualmente, printre multe altele, subchirurg oficial și frizer.

Il chemă pe Cuvignotti și i se spovedi ca unui duhovnic.

— Vezi ce poți aranja. Dacă se poate, las-o moartă, îi strigă el în timp ce Cuvignotti ieșea îngândurat pe ușă, îndreptându-se spre locul crimei.

Lui James îi venea să înnebunească. Desigur că va fi bucluc. Oricum, două-trei zile va trebui să piardă. Noroc că putea conta pe amiciția lui Cuvignotti. Dar va pierde timpul, tocmai acum când avea mai multă nevoie de el.

Își aprinse o țigară și rămase cufundat în gânduri.

Afurisit ghinion!

Aștepta plin de nerăbdare pe Cuvignotti. Ii promisese că va mai trece pe la el înainte de a anunța oficial crima.

Se inserase.

Sta întins în pat, istovit. Deodată auzi

sgomot, voci străine, pași care se apropiau în fugă...

Tresări. Carabinierii!... Așa dar Cuvignotti era un măgar.

Ușa se deschise lovindu-se de perete și în prag apărură Cuvignotti urmat de notar și de o mulțime de lume.

James privi cu ură, dar Cuvignotti își aruncă pălăria în sus și începu să urle:

— Uraaa!... Uraaaa!...

Se repezi la James, îl îmbrățișă, îl sărută pe amândoi obraji și îi urlă în ureche:

— Uraaa!... Ai câștigat o sută de mii de lire, băiete. Ne-ai scăpat de Mascalzzoni.

James tresări și smucindu-se din brațele lui Cuvignotti sări din pat.

— Cum?... Ce?... strigă el

— Ai scăpat Calabria de un monstru, înțelegi tu? De un monstru, mă dragă.

James îl ascultă buimac. Notarul se apropie și îi strânse mâna felicitându-l. Dar James nu-l asculta. Se gândea la reportaj.

Intocmi imediat o telegramă de două coale prin care anunța la Londra moartea lui Mascalzzoni. Il lăsă pe Cuvignotti să

sară fericit prin cameră și se așeză la scris. Continuă: „Pe urmele banditului”, „Cuvignotti, còpoiul Calabriei”. Din nou față în față”, „Lupta pe viață și pe moarte”, „Sfârșitul”. Umplu douăzeci de coale de hârtie și le trimise recomandat-express — cu precădere. Insuși dirigintele poștei expediă plicul. De când era poșta din Campovechio nu expediase telegrame așa de lungi ca ale lui James, dar nici plicuri recomandat-express — cu precădere.

Afară zgomotul creștea mereu. Se apropiă de fereastră. Fu văzut și lumea izbucni în urale. James salută zâmbind cu clemnitatea unui prinț. Veni și primarul împreună cu judecătorul. Se întocmi un fel de proces verbal pentru decernarea premiului. Fu propus telegrafic pentru decorare. Spre miezul nopții se iviră reporterii ziarelor italiene. Acordă câteva interviewuri și o mulțime de autografe. Se fotografiează braț la braț cu Cuvignotti: „Cei doi ași ai Calabriei”.

Nu dormi toată noaptea. Chefui cu Cuvignotti și cu reporterii italieni. Nu era doar James așa de naiv să le dea informații gratuite.

A doua zi dormi buştean, iar spre seară era gata de plecare.

Se instalează în trăsură şi ieşi din sat întovărăşit de autorităţi şi aclamat de popor ca un cap încoronat...

Lauria — Roma — Paris, fără oprire, Calais — Londra...

Ah, Londra!...

Ediţiile speciale îl făcură celebru. În tot oraşul nu se vorbea decât de banditul Mascalzzoni şi de James Bucloock, şeful serviciului de reportaj special al ziarului „New-Times”.

Cu braţul bandajat, dar beat de fericire, James pătrunse în palatul ziarului „New-Times”.

Primirea fu triumfală.

Portarul, cum îl văzu, anunţă imediat prin telefon, în toate biourile:

— A venit James Bucloock... A venit James Bucloock...

Uşile se deschideau febril şi toţi îi ieşeau în întâmpinare, strângându-i mâna şi felicitându-l, ca pe un erou ce era. Abia se putea descurca prin mulţimea care sporea mereu şi îl înconjura entuziasmată.

Urmat de toţi colegii, James pătrunse

în biuroul redactorului-șef. Ready, redactorul-șef, se ridică și îi în înse mâna. Ready îi întindea mâna!... Doamne, ce fericire!...

— James, băiete, nu ești așa nătăflet cum te-am crezut atâta timp!...

Strângându-i mâna cu putere, James ar fi vrut să răspundă ceva la elogiile ce-i aducea Ready. Dar își aminti de ispita ce-l tentase în autobuz, bomba lui care să uimească lumea.

— Domnu'e redactor-șef, am onoare să vă prezint în carne și oase pe celebrul bandit Mascalzzoni...

Se mulțumi să zâmbască, aproape stânjenit de atâtea laude.

James Bucloock era fericit.

Dumnezeu îi împlinise, în parte, dorința.

— SFÂRȘIT —

Colecția „Scotland Yard“
publică, lunar, o excepțională
lucrare polițistă a celor mai
valorosi autori ai genului

La 5 Iunie

apare Nr. 2 intitulat

MASACRUL

DIN

FOLKESTONE

de J. S. FLETCHER

Un roman uluitor, în care
misterul va încorda atenția
cititorilor până la ultima filă

Editura Cartea Zilei

publică la 20 Iunie în

„Colecția de 15 lei”

magistrala lucrare a reputatului autor

AUGUST WEISSL

LIMUZINA VERDE

O dramă misterioasă, care egalează
operile lui Edgar Wallace, va subjuga
pe cititor până la desnodământul final.

LIMUZINA VERDE

de AUGUST WEISSL

va constitui un mare succes al Editurei
noastre.